# THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1010 Northwood St., N. E., Grand Rapids, Mich.

*Editorial Staff:*
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
*Associate Editors:*
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 8 JANUARY 15, 1930 Subscription Price, $2.50


## MEDITATION

### SAVING MERCIES

> It is of the Lord's mercies that we are not consumed, because His compassions fail not. —Lam. 3:22.

The Church of God in the midst of the world!

Existing in the midst of a thousand powers that are calculated to destroy her, yet never consumed!

What an amazing spectacle!

It is like the sight Moses beheld, when at the mountain of God his wonderment was excited by the appearance of the flame in the midst of the bush, while the latter was not consumed.

Such is the wonder on which the prophet is reflecting, sitting on the ruins of the beloved City of God, grief-stricken and overwhelmed with sorrow because of the downfall of the daughter of Zion, and contemplating this marvelous phenomenon he cries out: It is the mercies of the Lord that we are not consumed, because His compassions fail not!

What fearful history the poet is recalling to his own mind, when he utters these words!

From the very moment the old dispensational people of God began to appear in the midst of the world it seemed as if all the powers of darkness had been let loose upon them, to harass them, to deny them but the smallest place in the world, to blot out their very existence and swallow them up. It had been thus in the house of bondage, the country that, at the first had been a haven of refuge to them, but soon proved to be the furnace of affliction in which they were well-nigh consumed. How the cruel scourge of slavery had lashed their backs and subjected them to bondage, how the fierce ravings of the hostile world-power had persecuted their very children unto death! How they had suffered and groaned under the burden of oppression till it seemed they must needs be annihilated! Yet, they were not consumed . . . .

How in the terrible desert the forces of hell had been marshalled and set in array against them! Step by step they had been followed by the devil and his host determined upon their destruction. Now the opposing power had come against them in the form of hostile hordes, now it had employed the wicked factor of carnal Israel, the reprobate, in whom God had no pleasure but that were of Israel, that had been delivered with them out of the house of bondage, that with them passed through the Red Sea and were baptized into Moses, that with them ate of the spiritual bread in the wilderness and drank out of the spiritual rock that followed them. Oh, how they had made Israel to sin! How they had rebelled against the Most High, despising the bread from heaven, provoking the Angel of the Lord to anger, expressing their preference for the carnal pleasures and treasures of Egypt, committing idolatry and adultery. How they had invoked the fierce operation of the wrath of God upon them, that threatened to consume them, now striking them down by the sword, now laying them prostrate in the desert by fiery serpents, now kindling the fire of God among them, now having them swallowed up into very hell! And how, finally, their unbelief had proved them incapable of entering into the promised inheritance and the anger of the Lord had caused all that generation to pine away in the wilderness! . . . .

What a history!

Yet, they had not been consumed!

Had it been different during all those years that they had been in possession of the land flowing with milk and honey?

On the contrary, they had been the object of hatred by all the surrounding nations and the powers of darkness had left them scarcely a moment's peace. From within the ungodly element among them had continued to corrupt their way before the Lord and had made Israel to sin and to violate the covenant of Jehovah. No nation had been as corrupt as they. Round about them the nations served their own gods, but Israel committed whoredom with every idol under heaven. Their children they had caused to pass through the fire,

their temple they had defiled, their priests had been corrupt and their prophets had proclaimed lies unto them according to their own hearts' desire. And those messengers of Jehovah that showed them the way of salvation they had persecuted and killed. And the Lord had revealed His wrath upon them, and had caused them to walk in the delight of their sinful hearts, till the day of reckoning, so frequently announced by faithful prophets, had finally arrived . . .

And now Jerusalem was destroyed, the temple was burned, the people of God's choice were scattered into foreign lands and strange lords had dominion over them!

What a terrible history that of the people of God had been!

Yet, they were not consumed! Not even now!

The remnant still remained! The Church of God had not been exterminated.

Amazing spectacle!

---

Burnt severely, yet never consumed!

Cast frequently into the furnace of affliction, yet never destroyed!

Always attacked by the hostile powers of darkness, from within and from without, yet never annihilated!

Thus the wonder presented itself to the mind of the lamenting prophet of Israel, when he bewailed the calamities that had befallen his people. And in this wonderful history of the Church of the old dispensation not typical of the experience of the Church of all ages?

It could not be different.

For it was the Lord's pleasure to save a Church unto Himself from the midst of a fallen and corrupt race. With that race the chosen people of Jehovah are organically one by nature. With that race they go down into the darkness of sin and death, when the first man Adam wilfully turns his neck to the Most High and heeds the voice of the Prince of darkness. With that race they are by nature allied to him who is a murderer from the beginning, subject to death and condemnation, dead in trespasses and sins, enemies of God, worthy in themselves of God's consuming wrath. Yet, although with the human race they fall into sin and death, they are not consumed.

The Church is called out of the world!

For the Son of God gathers unto Himself out of the sinful human race those that the Father gave Him and are chosen unto eternal life.

Yet, they are also in the world!

And the world hates them.

The powers of darkness never leave them a moment's rest. As it was with people of Israel, thus it was with the Church of the pre-deluvian world, thus it was in the period famous for its attempt to establish a world-kingdom around the tower that should reach unto heaven. And no different it is in the new dispensation. It must needs be so. For from the very dawn of history the Lord began to realize His Word: I will put enmity between thee and the woman, between thy seed and her seed; it shall bruise thy head and thou shalt bruise its heel. And as it was with Israel in Egypt, in the awful desert, in the Promised Land, thus it is with the Church of all ages: the hostile powers attack the people of God both from within and from without . . . .

For the Church is not perfect.

All is not Israel that is of Israel.

The dividing line that divinely discriminates between elect and reprobate cuts through the very midst of the camp of the saints.

And this carnal element within the sphere of God's covenant leads the Church astray, frequently would surrender her to the powers of darkness. Now it is the demand to introduce the very pleasures of Egypt into the life of the Church; now it is the attempt to subject the Church to the very spirit of the age; now it is the temptation of a mere form of godliness while the power thereof is denied; now it is all sorts of winds of doctrine, vain philosophies of mere man, that would betray the Church of Jesus Christ to the power of opposition. And frequently she is enticed to bow before the idols that are thus erected before her. Often she goes astray, leaving the path of truth and righteousness and wandering in ways of error, of worldly-mindedness, of lust and pleasure and the service of mammon. And more than once it appeared as if the powers of darkness had triumphed and the Church had been swallowed up by the darkness of superstition, unbelief, carnal lusts and pleasures. Yet, she was never consumed . . . .

From without the openly hostily world raved against her.

Now the enemy sang sweet siren's songs and the devil appeared as an angel of light, sweetly enticing, liberally offering all his kingdoms, the power and might, the glory and wealth, the honor and goodwill of the world at its best. Now he madly shook the very foundation-stone of the Church denying that Jesus is the Christ, gainsaying His coming in the flesh, mocking the blood-theology of the cross, casting the veil of doubt and agnosticism over the reality of the resurrection. Again he fumed and raged against the faithful, opened prisons and dungeons for them, threatened with the bloody sword, erected scaffolds and stakes; and the Church was cast into fiery furnace of fierce persecutions . . . .

Yet, in spite of these hostile attacks from within and from without, notwithstanding her frequent backsliding and many departures from the way of God's covenant, the Church was never consumed . . . .

Still stands the Church. The wonder of all history.

All things pass away.

Nations rise and fall. But we are not consumed! Marvelous phenomenon!

---

And what may be the reason?

What may be the explanation of this historic wonder of the Church, always attacked yet never subdued?

Is there in that Church some inherent strength, that renders her indestructable and that causes all the attempts of the devil and his host and all the powers of darkness to be futile?

On the contrary, in themselves the people of God are poor and weak and despised and miserable and things that are nought. They have no power of their own. Left to themselves they would soon prove incapable of resisting successfully the mighty hosts of darkness that set themselves in array against her. Not infrequently, when standing on imaginary rocks of their own power, they were left to prove that their own strength fails to maintain them in the midst of the world . . . .

No, for the explanation of the wonderful phenomenon that the Church is hated and attacked from every side, you must not look at the Church but only at Israel's God!

For it is of the Lord's mercies, it is because His compassion never fails, that we are not consumed!

Jehovah's compassion is His tender love for His people, as they are in misery. The Lord is full of mercy toward them that fear Him, He burns with lovingkindness over His people, whom He know from before the foundation of the world. His mercy is abundant over them. And in this abundant mercy He will save them out of all their misery, will comfort them with eternal glory and victory in His eternal kingdom, and presently wipe away all tears from their eyes. It is not His purpose to destroy, but to glorify them. In His overflowing mercy His heart yearns for them in their misery. And sooner will a mother forget her sucking babe than the Lord cast away the people of His love, whom He has engraven in both the palms of His hands . . . .

And this compassion faileth never!

For the name of our compassionate God is Jehovah! He never changes, hence His mercy never fails.

And His compassion is an eternal compassion! It is, as He, independent. It is sovereignly free mercy. The reason for it is not in His people, but solely in Himself. For His love is no response to their love of Him, but His love is the Cause, the unfathomable Fount of their love. His love is original, absolute, infinite, immutable as His own Being, boundless as His own divine heart. And from that eternal and unchangeable love constantly flows His abundant mercy towards His people. His compassion never fails. It fails not though in themselves His people are worthy of His wrath and condemnation; it is immoveably faithful, though their faithlessness renders them a thousandfold unworthy of His mercy . . . .

And this abundant and eternal compassion manifests itself in countless mercies, acts of mercy, whereby He delivers the people of His choice.

The prophet speaks of these mercies, using the plural.

And while doing so he is thinking of all the mighty deeds of deliverance whereby Israel was saved and preserved in the midst of the furnace of consuming afflictions.

From the one great, eternal, boundless and endless compassion in God's heart there flow numberless deeds of mercy, blessing and keeping them, and preparing them for eternal glory. And it is these mercies that explain the marvelous fact, that we are not consumed.

In the very center of all these boundless mercies stands the great mercy of the cross. For God so loved the world, that He gave His only begotten Son! It was a deed, it is the greatest deed of mercy, at once the basis and fount of all other mercies that bless God's people and keep them in the midst of the world. Why are the people of God not consumed? Why is there always a remnant? Why is the Church indestructable? Why does she always reappear, severely tried but unhurt, yes with new and greater glory, from the furnace of affliction? Why, if she also is by nature sinful and condemned in the sight of God, worthy of wrath and death and hell, does the anger of God not strike her into destruction? It is of the Lord's mercy, revealed when He gave His only begotten Son for her, that she might be redeemed and justified, delivered and sanctified, purified from the pollution of sin and liberated from the power of death and be to the praise of His glory and grace in the Beloved!

There is the reason.

The cross of our blessed Saviour is the greatest of the sure mercies of God.

And this most adorable of mercies explains, fully explains the amazing spectacle that the Church of God is not consumed.

And from that cross flow a thousand mercies, all wondrous and precious, mighty acts of love . . . .

By these God's people are freed from the shackles of sin, are liberated from the oppression of the house of bondage, are rescued from the slavery of sin and the devil, are renewed, cleansed, nourished with spiritual bread, satisfied with God's blessed fellowship in Christ, kept in the power of God in the midst of the world unto the day of salvation!

They are not consumed!

And never will be!

H. H.

---

LEZING "INDRUKKEN VAN NEDERLAND"

Fuller Ave. Kerk, Jan. 16

## GODS ZEGEN OVER GODS VOLK

Het is een zeer treffend woord, dat we vinden aan het einde van Psalm 3: "Uw zegen is over uw volk."

Treffend, in de eerste plaats wel, omdat het ons herinnert aan de gezonde en Schriftuurlijke voorstelling van "zegen," als ge het woord slechts in het rechte verband beziet.

Aan het begin van het Nieuwe Jaar roepen alle menschen elkander luchthartiglijk toe: *Veel zegen in het nieuwe jaar!*

En de wereld bedoelt dan zoo ongeveer hetzelfde als succes en aardsche voorspoed.

Wij hebben nu eenmaal een wonderlijk en gansch verkeerd begrip van zegen.

Als het iemand naar den vleesche gaat, dan heeft hij zegen. Als hem al wat hij doet gelukt, als hij niet te kampen heeft met tegenspoeden, met lijden en droefheid, maar blaakt van gezondheid, als de broodkorf altijd meer dan vol is en de buidel wel gevuld, als hij goede zaken doet en vooruit gaat in de wereld, dan heeft hij zegen. Zoo is de wereldsche voorstelling van zegen. Zij scheidt het geestelijke van het natuurlijke en heeft niets dan het laatste. Zij scheidt het eeuwige van het tijdelijke en is blind voor het eerste. Zij maakt scheiding tusschen het hemelsche en het aardsche en kent het eerste niet. Zij zoekt en jaagt enkel naar de dingen die beneden zijn en de dingen die boven zijn hebben in haar geen plaats. Zij vraagt louter naar wat het vleesch begeert en heeft het oog uitsluitend gevestigd op hetgeen onmiddellijk voor de deur ligt. De betrekking van den weg tot de eeuwige bestemming schakelt zij uit. En dan ja, kan men spreken van zegen, als het ons in de wereld slechts naar den zin gaat en voorspoed ons deel is.

Zoo is de werkelijkheid echter niet.

Gij kunt den tijd niet scheiden van de eeuwigheid, het tegenwoordige niet losdenken van het toekomstige, de aarde niet van den hemel, den weg niet van de bestemming.

Een tegenwoordig, schijnbaar goed, zooals voorspoed in de wereld, kan wel een middel zijn tot uw eeuwig verderf. En dan is het geen goed maar een groot kwaad. Dan hebt ge geen zegen, maar vloek. Als een trein naar den afgrond rijdt, dan kan hij wel zeer voorspoedig, met een snelheid van vijftig of zestig mijlen per uur, voorwaarts stoomen. En als ge in dien trein zit, kunt ge voor het oogenblik wel opmerken, dat de reis zeer voorspoedig is. Maar het is voor u toch geen goed, dat ge in dien trein zit. Ge reist naar uw verderf. En zoo is het met alle dingen.

Daarom is de zegen dan ook gansch iets anders.

Zegen is het Woord van Gods genade over u.

Als de Heere God u in eeuwige gunst heeft liefgehad, en Hij heeft u in vrije en souvereine genade verordineerd om straks eeuwig bij Hem in de heerlijkheid te wonen, het beeld Zijns Zoons gelijkvormig gemaakt zijnde; en als Hij nu naar dien eeuwigen raad der liefde en genade u leidt, uw pad bestuurt, Zijn Woord van genade op u laat rusten en die kracht der genade, dat almachtige Woord Zijner gunst laat werken in alle dingen, die u aangaan, zoodat ze allen moeten medewerken om den raad der verheerlijking u betreffende, te volvoeren, zoodat alle dingen u medewerken ten goede, dan is de zegen des Heeren op u.

Dan is elke ervaring, die ge opdoet, dan is elke schrede, die ge op uw levenspad doet, dan is elke gave, die ge ontvangt, dan is elk middel, waarmede ge zelf moet werken, vrucht van een Woord Gods, dat Hij in liefde over u uitspreekt en daarom zegenend.

Dan maakt het wezenlijk in het minst geen verschil of uw pad effen is of ruw en steil, of ge in voorspoed u verblijdt of met tegenspoed hebt te worstelen, of blijdschap en vreugde u de ziel vervullen dan wel droefheid en smart u het hart doorvlijmen. Wezenlijk zijn al deze dingen slechts middelen, waardoor gij gezegend of gevloekt zijt. Zegen is Gods almachtig gunstwoord, dat in al deze dingen werkt u ten goede.

Daarom kon David dan ook aan he einde van dezen psalm deze heerlijke woorden neerschrijven: Uw zegen is over Uw volk. 't Leek anders donker genoeg voor den koning en zijn volk op het oogenblik, waarop de Psalm doelt. Want David was vluchtende voor het aangezicht van zijn zoon Absalom. Het scheen alles verloren. De vijanden hadden zich vermenigvuldigd. Men beschimpte en vervloekte den koning. De toestand scheen hopeloos. Neen, naar de uitwendige omstandigheden te oordeelen, dan scheen de zegen Gods thans niet op hem en zijn volk, niet op Gods volk te rusten. De vijand, de goddelooze vierde triumf. Maar David weet beter. Hij oordeelt anders. Hij verstaat, dat zegen gansch iets anders is, dan uitwendige voorspoed. En aan het einde van den psalm kan hij jubelen: Uw zegen *is* over Uw volk!

En zoo is het.

Daarom is er dan ook niets gemeens in zegen, evenmin als er iets gemeens kan zijn in Gods genade.

Het oogpunt der gemeene gratie theorie is door en door aardsch. De theorie is wereldsch, oppervlakkig, scheidt evenals de wereld het tegenwoordige van het toekomstige en noemt een schoonen en effen weg naar de hel zegen en gratie.

Zoo is het echter niet.

Gods zegen is niet over allen.

Er zijn ook geen verschillende zegens Gods. Een zegen voor de wereld, een andere zegen voor Gods volk. Een zegen voor het tegenwoordige, die dan gemeen is aan allen, en een andere zegen voor het toekomstige, die particulier is voor Gods volk. Neen, Gods zegen is één, zooals Hij één is, zooals Zijn genade één is.

En die ééne, ondeelbare zegen Gods is over het ééne volk des Heeren.

Dat ligt wel in den aard der zaak. Immers de zegen vloeit uit Godes gunst en genade alleen. En die genade is eeuwig en souverein. Ze heeft haar oorsprong niet in den tijd. Ze rust niet op iets, dat in den mensch is.

Ze is vrij, onafhankelijk en heeft haren grond alleen in den eeuwigen God zelf. Zegen vloeit daarom uit den raad der verkiezing, uit Gods eeuwige liefde. Het volk des Heeren is het volk der verkiezing. En dat volk der verkiezing heeft Hij met souvereine liefde eeuwiglijk lief. En in die eeuwige en souvereine liefde zegent Hij altoos en eeuwiglijk dat volk.

Daarom is de zegen des Heeren over Zijn volk alleen.

Ze *is* dat.

Ze is dat voor het tegenwoordige en ze is dat voor het toekomende, voor tijd en eeuwigheid.

Ze is dat uitsluitend en permanent.

Op de goddeloozen rust Gods zegen niet. Nu niet. En nimmer.

Want God is onveranderlijk. En zoo is Zijn liefde en gunst. Zoo is Zijn voornemen om Zijn volk te zegenen. Zoo is de zegen des Heeren zelf.

Ook hierin gaat de theorie der gemeene gratie mank. Men wil dan een zegen voor het tegenwoordige over de goddelooze en verworpene wereld, terwijl in de eeuwigheid die zegen verkeert in vloek.

Doch zoo is het niet.

Want Gods zegen **is** over Zijn volk. Ze komt niet straks over dat volk, als het voor eeuwig verlost zal zijn van alle smart en pijn, om te jubelen voor den troon Gods en des Lams. Ze trekt zich straks niet samen op dat volk ofschoon het hier den zegen des Heeren moet deelen met de wereld. Neen, ze *is* over Zijn volk! En hoe ook de weg mag wezen, hoe donker het ook mag schijnen voor de toekomst, van dit ééne mag Gods volk zich altoos verzekerd houden: des Heeren zegen is op hen!

En dat is genoeg!

Daarin kan onze ziele rusten.

Met die blijde verzekering gaan we moedig voorwaarts, ook met het oog op het jaar, dat voor ons ligt.

Geve de Heere ons dan genade, dat we mogen behooren tot dat volk, en dat we met dat volk mogen wandelen in de wegen des Heeren!

Want de waarheid, dat Gods zegen over Zijn volk is, maakt geen zorgelooze en onverschillige menschen, maar spoort aan om ijverig in Gods wegen te wandelen.

Immers, hoe waar het ook is, dat die zegen des Heeren ons toevloeit uit de eeuwige verkiezing, toch, neen, *daarom juist* kan die zegen alleen worden genoten in den weg der heiligmaking. In dien weg alleen hebben we de zalige overtuiging, dat we behooren tot het volk des Heeren, waarop Zijn zegen rust.

Welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is!

H. H.

---

LEZING "INDRUKKEN VAN NEDERLAND"

Fuller Ave. Kerk, Jan. 10

## GOD OF BEELD

Wie de Zelf-openbaring Gods veracht en verwerpt, vormt zichzelf een beeld van God.

De keuze ligt hier tusschen God en Afgodsbeeld.

Want zooals de mensch in den diepen grond der zaak altijd een god heeft, zoo vormt hij zich noodwendiglijk ook altijd een voorstelling van zijn God.

Hij kan die voorstelling verder objectiveeren in hout of steen, goud of zilver, of hij kan haar een puur gedachtending laten, maar een zekere voorstelling heeft hij van zijn God.

Is die voorstelling de vrucht van geloof in Gods eigen openbaring, dan hebt ge kennis Gods; is ze de vrucht van eigen zondige verbeelding, kwam ze op uit het hart van den opstandigen zondaar, die zijn oogen en ooren sluit voor Gods getuigenis en zelf wil zeggen hoe en wat God is, dan hebt ge in die voorstelling een afgodsbeeld.

Zulk een eigengemaakt beeld van God is leugen en gruwelijke zonde.

Want God is een Geest.

En niemand heeft Hem ooit gezien.

De engelen in den hemel zien wel Zijn aangezicht in den hemelschen vorm Zijner Zelf-openbaring; en wij zien een reflectie van Zijn aangezicht in den aardschen vorm Zijner openbaring, want wij zien als in een spiegel een duisterè rede.

Maar niemand heeft ooit God gezien. Wie zegt, dat hij Hem gezien heeft, dat hij, buiten de openbaring Gods om, kennis van Hem heeft, dat hij van Hem een beeld kan maken, die is een leugenaar. In hem is de waarheid niet. Alle ware kennisse Gods is van Zelf-openbaring Gods diep afhankelijk, bestaat zonder deze niet. De mensch kan zich een beeld, hetzij in hout en steen of in zijne voorstelling, vormen van het schepsel, dat hij gezien heeft, niet van God, Dien hij niet gezien heeft.

Daarom is het verwerpen der Openbaring en het vormen van een afgodsbeeld dan ook een gruwelijke zonde, de heilige jaloerschheid en wrake des Heeren opwekkende, die de zonde der vaderen bezoekt aan de kinderen.

Want God is ook de heerlijke.

Hij is niet alleen Geest, een God, die op geenerlei wijze gebonden ligt in het stof.

Maar hij is ook de eeuwig-onbegrijpelijke, omdat Hij oneindig is in alle Zijne deugden.

God is groot en wij begrijpen Hem niet. Kennen kunnen we Hem wel, maar kennen is geheel iets anders dan begrijpen.

Het eindige begrijpt het oneindige nimmer.

Daarom kan ons verstand den oneindigen God niet omvatten of doorgronden.

Hij is Jehova, de in Zichzelf Zijnde God. Zijn Wezen heeft zijn oorzaak niet in iets buiten dat Wezen, maar in Zichzelf. Hij is niet voortgebracht. Hij had begin noch oorsprong. Hij is de Algenoegzame in

Zichzelven, die aan geen schepsel behoefte heeft, de Rots, Die alleen kan staan en zonder Wien niets staan of bestaan kan.

Hij is de Eeuwige, Die boven alle beperking van tijd is verheven, Die is, eer de bergen geboren waren, Die van eeuwigheid tot eeuwigheid God is, en voor Wien duizend jaren zijn als een dag en een dag als duizend jaren. Voor Hem is geen tijd. Tijdsbepaling is op Hem niet van toepassing.

En Hij is de Alomtegenwoordige, Die Zelf alles vervult, Die in alle dingen is en ze draagt, maar die door de dingen niet wordt omspannen, Die boven hen allen oneindiglijk is verheven. Want de hemel, ja ook de hemel der hemelen bevat Hem niet.

En Hij verandert nimmer. Er is geen toeneming of afneming in den Allerhoogste, geen verandering of schaduw van omkeering. Hij is eeuwiglijk ten volle al wat Hij is en leeft op oneindig volmaakte wijze eeuwiglijk al de volheid van Zijn goddelijk leven.

God is de Heerlijke. Want in al deze deugden en oneindigheden is Hij ook de volmaakt Goede, Heilige, Rechtvaardige, Genadige, Schoone.

Zijn Wezen is een eenvoudig, heerlijk deugden-Wezen.

En de uitschittering van deze deugden, die openbaren, dat Hij een overvloeiende Fontein is aller goeden, is Zijn glorie.

Op die glorie is Hij jaloersch. Hij geeft haar aan geen anderen. Hij laat Zich niet bespotten!

En toch dat doet hij, die zich een beeld maakt, hoe dan ook, van God. Elk beeld van God is een spotbeeld. Elke verwerping van Gods eigen getuigenis en Zelfopenbaring, en elke poging om zichzelven een voorstelling van God te vormen, is een aanranden van de oneindige glorie Gods, is roof gepleegd op het heerlijke deugdenbeeld van den Oneindige.

Immers, des menschen verbeelding is in de eerste plaats eindig. Ze is beperkt en gebonden. Ze is afhankelijk van de wetten van het schepsel. Ze kan zich slechts binnen de perken van het schepsel bewegen. Het oneindige laat zich niet voorstellen. Daarom maakt de mensch dan ook slechts gedachtenbeelden, of beelden in het stof van de dingen, die men ziet en tast. En ook als hij zichzelf een beeld van God maakt, geeft hij aan dat beeld toch al de eigenschappen van het eindige schepsel. Hij formeert zich een god, die aan hem, die aan het schepsel gelijk is. En als hij zich dat beeld geformeerd heeft zegt hij: zoo is God!

Een schending van de heerlijkheid van Gods Wezen.

Maar daar komt in de tweede plaats nog bij, dat de mensch ook zondig is, geheel verduisterd in zijn verstand, verkeerd van hard en wil, vijandschap tegen God in al zijn bedenken.

En dat beginsel der zonde beheerscht ook zijn verbeelding, gaat met name heerschen, als hij zelf zegt, hoe God is en zich een voorstelling maakt in zijn brein of in het stof van den Allerhoogste.

Ook uit het oogpunt der zonde wordt dan de god, dien hij zich formeert, aan hem zelven gelijk.

Zoo deed de heiden. Eerst wilde hij den eenigen, waren God, Wiens onzienlijke dingen van het begin der wereld uit de schepselen verstaan en gezien worden, niet dienen of danken. En hij werd aanbidder van zon en maan en sterren, van de krachten der natuur, van het schepsel, dat hij zag. Doch daarna maakte hij van die goden, die hij zelf gemaakt had, ook beelden. Hij liet zijn verbeelding werken en maakte zich voorstellingen van zijne zon- en maangoden, van goden, die aan het schepsel gelijk waren. En hij objectiveerde die voorstellingen in hout of steen, in goud of zilver, in marmer en ivoor. En hij zeide: zoo is mijn God! En hij vergat al spoedig, dat hij zelf een beeld geformeerd had en boog zich toen neder voor het gesneden beeld, om dat te aanbidden. En al de dwaaheid, die de profeet Jesaja met zulk scherp, heilig sarcasme schildert, werd op hem letterlijk toepasselijk. Hij koos zich een hout uit, dat niet verrotte. Hij spleet het in tweeën en wierp de eene helft in het vuur, om er zich bij te warmen. En van de andere helft formeerde hij zich een god, om zijn hulp en heil er van te verwachten. En hij beseft de dwaasheid niet, en gedenkt niet, hoe dat tweede deel wezenlijk gelijk is aan het eerste, dat hij verbrandde . . . .

Zoo deed ook de allerbeschaafdste heiden.

De goden der Grieken waren hun gelijk. Groote en zondige menschen bevolkten den Olympus en werden door beelden voorgesteld en aangebeden in hun tempels.

Maar niet anders doet ons zondig hart, als het niet wil buigen voor Gods eigen openbaring.

Dan maakt het zich beelden, spotbeelden, afgodsbeelden, van den eenigen, waren en heerlijken God.

Zoo doet het moderne Christendom.

Zoo doet het met God, als het bazelt van een Al-Vader, Die de zonde door de vingers ziet en de liefdevolle Vader is van allen, Die gemeenschap heeft met de zonde en Zijn goddelijk recht verloochend en laat vertrappen. Zoo doet men ook, als men Hem voorstelt als een God, Die van den nietigen wil des menschen afhankelijk is, om Zijn eeuwig raadsplan te volvoeren, Die wel zaligen wil, maar niet kan; Die wel met uitgebreide armen alle menschen smeekt om tot Hem te komen, maar voorts moet wachten op den ellendigen mensch, om Zijn bede verhooring te geven. Ook Arminius' God is een afgod, een spotbeeld van God, een God, Wiens beeld niet aan de Schrift, maar aan het zondig denken en de zondige verbeelding van Arminius' eigen brein is ontleend.

En zoo doet men dan ook met den Christus, den Zoon des levenden Gods. De openbaring verwerpend, maakt men zichzelven een Jezus, naar het goeddunken des harten. De Zelf-openbaring van den Christus verwerpt men. Men bespot haar en spreekt van bloedtheologie. De geheel eenige Godheid van den Zaligmaker loochent men, Zijn kruis berooft men van kracht, Zijn opstanding wordt vervluchtigd en veridealiseerd. De kracht der godzaligheid is er in de

moderne voorstelling niet meer. Maar men vormt zichzelven een beeld van Jezus, dat volkomen gelijk is aan hen, die het formeeren. Het is een lieve Jezus, die het land doorging, goeddoende, een groote Meester, die ons wil leeren van de algemeene liefde Gods, die ons een voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij in Zijne voetstappen zouden volgen, opdat wij Zijn werk zouden doen, een Jezus, die eeuwiglijk aan ons verplicht is, omdat we zoo vroom willen luisteren naar Zijne leer, omdat we zoo ijverig willen wandelen in de wegen, die hij voor ons heeft uitgestippeld . . . .

Een Jezus, die geheel en al past bij het booze, hoogmoedige, Gode vijandige hart!

En die deze afgodsbeelden maken, worden hunne beelden gelijk.

Zooals onze God is, zoo is ons leven, zoo is onze religie.

Een vorm der godzaligheid, met loochening van hare kracht!

Van deze beelden is de moderne vol.

Maar, Israel, vertrouw gij op den Heere!

Buig u voor die afgodsbeelden van den Allerhoogste en Zijnen Christus toch nimmer.

Onderzoek de Schriften! Laat de afspiegeling van Gods Wezen, zooals Hij ons haar gegeven heeft, toch steeds voor ons staan. Laat Hij ons zeggen, wie Hij is en hoe Hij is.

Opdat we vervuld mogen zijn met alle kennis en wijsheid, en den gordel der waarheid om de lendenen dragend en stevig gegespt houdend, mogen aandoen de volle wapenrusting Gods.

Dan alleen zullen we kunnen staan in den kwaden dag!

H. H.

---

## IN MEMORIAM

Den 15en December behaagde het den Heere tot Zich te nemen onze geliefde Echtgenoote, dierbare Moeder, Dochter en Zuster,

GEERTRUIDA JANSEN—Kooistra,

in den leeftijd van 40 jaren en 9 maanden, na eene aangename echtverbintenis van 17 jaren en 7 maanden.

Zacht en kalm ontsliep zij in de volle verzekering des geloofs in haren Zaligmaker.

Trooste de Heere ons in dezen droeven weg met Zijne beloften.

De diepbedroefde familie,
K. Jansen
M. Jansen
D. Jansen
Lamont
H. Kooistra en Echtgenoote
Grand Rapids
M. Boelens en Echtgenoote
Lamont
H. Kooistra en Echtgenoote
T. Kooistra en Echtgenoote
Grand Rapids

30 December 1929.

## THE MAN LOT

As a result of his experience with Pharaoh, Abraham left Egypt with a high esteem for God, and with his confidence in, and respect for his own resourcefulness pretty well sharttered. He went into the south and on to Bethel — the place where his tent had been from the beginning. In doing so, he gave unmistakable evidence of having repented for going down to Egypt to escape a famine. Nay, more. In returning to a former practice and state of existence, he showed that he had been enpowered by grace to add a public confession — such was the import of his return to Bethel — to private repentance, and to despise the shame in which a confession of this kind involved him. To admit behind the closed door of the secret chamber that an error has been committed, a wrong perpetrated, or an evil way set out upon, is to be acting under the impulse of a regenerated nature. But to return, as did Abraham, to the forsaken path, the discarded method, or the former state of existence, is to demonstrate to God, to the family, to the brother, yea, to the world, that the repentance is heartfelt and genuine, and that pride has had its day in our life. To follow up sorrow for sin with a return to old paths, instead of supposing that enough has been done when the word of repentance has been uttered, is to do that very thing which, if left undone, shows you up as one in whom the triumph of grace is not complete.

There now follows a record of an incident in Abraham's life which again shows him up as one whose heart had been weaned away from this earth together with its treasures and advantages, and set upon the treasures of heaven. According to the sacred record, when Abraham, in response to the voice of heaven, set out for Canaan, he was joined by his nephew Lot, who continued with him on the journey to Egypt and back again to Bethel. What could have induced this man to cast his lot with his uncle, must remain, more or less, a matter of conjecture. Whatever it may have been that turned him immigrant, fact was that he departed with Abraham, not as his servant or as a guest of his family, but as a distinct social unit, with a social status equal to that of Abraham. Having detached himself from his settled possessions of the quitted land of his birth, he, too, set out a poor man. However, as a nomad in Canaan, he prospered as well as Abraham. Mention is made of his flocks and herds, which, together with those of his uncle, soon constituted a substance so immense that the land was unable to bear it. For the Perizzite dwelled then in the land where the two ranchmen had again taken up their residence. It was occupied to the extent that the territory remaining was not large enough to accommodate the joint herds. It is not at all difficult to imagine the outcome. The one group of herdsmen would contend with the other for the possession of the best pastures or lead his master's flock into meadows already claimed

by the other. A conflict, in which the two chiefs would of necessity become involved, would ensue. In all likelihood, the contention became so sharp as to have become predictive of a state of affairs characterized by physical violence. Abraham resolved to relieve the situation by co-operating with his nephew in placing between them a distance large enough to permanently offset all danger of future conflict. So he said to Lot, "Let there be no strife, I pray thee, between me and thee, and between my herdsmen and thy herdsmen; for we be brethren. Is not the whole land before thee? separate thyself, I pray thee, from me: if thou wilt take the left hand, then I will go to the right: or if thou depart to the right hand, then I will go to the left."

Though aware of the remarkable fertility of the plain of Jordan to the east — it was a plain, well watered everywhere, even as the garden of the Lord — Abraham, in order to gain his nephew for his scheme, permits him to select for them both the region to which each will repair with his substance. Strife between brethren is so very disdainful to him, that he is ready to surrender any section of Canaan, however attractive, however superior, from the point of view of a herdsman, to any other district, if, by doing so, peace can be had. Yet the land, by virtue of the promise, was his, not Lot's. It would therefore have been in keeping with his rights for him to have sent that nephew of his either to the right or left instead of submitting him to his choice. However, if peace can be had by the sacrifice of some personal right or privilege, Abraham will have peace.

My reader, you point to Abraham as your spiritual father? What have you sacrificed to re-establish peace between you and the brother? Is the feud continued because of your reluctance to waive your claim to a few paltry dollars, or because of your insistence upon some right or prerogative which you could forfeit without injury to the cause of justice? If so, you are no child of Abraham. For he was one of God's meek who surrendered this earth rather than engage in some *illegitimate* strife for its possession. He shall therefore inherit the very earth which in his meekness he refused to claim.

As for Lot, taking advantage of his uncle's generosity, he chooses first in order to offset the danger of being compelled, as a result of Abraham's choice, to repair to a region other than that which he with covetous eyes had beholden as a well watered plain, fertile even as the garden of God. So he declared that he preferred to take up his residence in this plain. "Then Lot chose him all the plain of Jordan; . . . " Abraham without a murmer permits him to repair to the region of his choice, "And Lot journeyed east: and they separated themselves, the one from the other."

Lot, on the occasion of his choice, shows him up as a man, who, though righteous, permits himself, nevertheless, to be swayed by the unhallowed energies of his carnal self, to-wit, greed and love for this world and its treasures. Let us notice that, as a result of his sordid selection, he comes to grief and eventually looses all; that his practice and the state of existence he chose is proof positive that he who would gain this world by a method involving one in a denial of God, loses his God, his soul and in addition the very world which he sought to gain.

Lot, so, the sacred narrative asserts, journeyed to the east in the direction of the river Jordan, and thus again turned immigrant, set in motion by greed and lust for gain. The coveted pastures, however, constituted a plain, occupied by wicked men, divided into groups so organized as to comprise the cities of the plain. In these cities Lot settled. In fact, he did not come to rest until that tent of his stood in the very neighborhood of Sodom — a city whose "men were wicked and sinners before the Lord exceedingly." He even took up his abode in this city itself, for at a later period we find him at its gate. What must be our appraisal of this man Lot. Were it not for the testimony of Scripture that his soul was righteous, the mistake would be made by most of us perhaps of placing him in a class with such men whose only care is that of this world. For that side of self he exposes to view in that period of his career in which he settled in Sodom that his flocks and herds might have pasture, is most dark. The step he takes shows what an otherwise righteous man is capable of when the prosperity of flocks and herds, the increase and preservation of earthly riches, becomes his chief concern. In this state of mind, he does not recoil from entering and joining himself to the society of men notorious for their wickedness.

Yet, we say it again, the soul of this man Lot was righteous. In the heart of his dispositions and thought, there could be found the essential features of faith in and love for God. And, without a doubt, it was by this faith that he had quitted the land of his birth and had set out with Abraham for Canaan, a poor man. However, he had prospered in Canaan, as was before said. And his riches had turned his head, awakened in his soul vile ambitions, which, instead of mortifying, he permitted to gain the ascendency in his life and to direct its course. With his better self crowded in the background. Lot began to give in his thoughts first place, not to God, but to his flock. He lost, furthermore, all sense of propriety and decency, became unblushingly bold and self-seeking, as is evident from the advantage he took from the meekness of his uncle; and, determined to carry out his resolve, set out for the plain, and settled in Sodom. This is what riches will do for you if constituting the treasure of your heart.

Let us contemplate the meaning of Lot's step. In taking up his residence in Sodom, he exposes himself to our eye as a man who constitutes, as far as his practices are concerned, the spiritual and moral reverse of his uncle. When Abraham, so we noticed, was made to choose between God and the world as represented by

such social units known as cities, he chose God, though he knew that his choice would involve him in the loss of the world, together with its treasures such as land, and opportunities for self-advancement. For then as today, the world possessed the earth and controlled its resources. Being a citizen of the city of God, he refused to come under the jurisdiction of, or join himself to, any one of the city kings either of the regions he had quitted, or of Canaan, in order to secure a grant on land and the protection of any one of these chiefs. And so we encounter him upon the pages of Scripture, a nomad, a spiritual, social and political recluse, or in the words of the sacred narrative, a guest of the Canaanites, a pilgrim in the earth, without a square foot of ground that he could call his own; a stranger and as such an object of fear and scorn, exposed to a thousand dangers, yet dwelling safely because abiding in the shadow of the Almighty.

As to Lot, though in all likelihood he had left Mesopotamia in the faith of Abraham, and had dwelt in Canaan a spiritual and therefore a political and social recluse, yet for want of better pasture for his substance he repaired to the well-watered plain and simultaneously ceased to be a pilgrim and a stranger in the earth. For the notices respecting the character of the state of existence he entered upon in Sodom, compel the conclusion that the connections he set up with the men of Sodom were of a kind that constituted him a member of that particular social unit, and entitled him to all the privileges and rights of a citizen. Such, we feel assured, is the import of the notice that "Abraham dwelled in the *land* of Canaan, and Lot dwelled *in the cities* of the plain, and pitched his tent toward *Sodom*." The sacred narrator places *land* and *city* in juxtaposition so that the conviction cannot be escaped, that the term *land* signifies a state of existence opposed to that signified by the term *city*. Abraham then continued as a pilgrim and stranger in the earth. Lot, on the other hand, took out citizens papers, so to say, in Sodom. In support of the view we here reach, we may cite that when Lot spied the angels, he was sitting in the gate of the city; that, further, his daughters had married men of Sodom.

What may have been the peculiar advantages accruing from the new connections? To begin with, he must have received a grant on land, so that henceforth he could pasture his flocks and herds in the new territory where he had settled, without fear of being molested by the natives, or of being ordered by them at any time to get him out of the land. Further, by joining himself to a distinct commonwealth, he had gained for himself a place in this earth where he could move about as one of the men among whom he dwelt. Having acquiesced in the marriage of his daughters to sons of citizens of Sodom, he had furnished these citizens with sufficient evidence that he bore them no ill-will. Hence, they ceased to regard him with suspicion. As a lone rancher with flocks grazing in pastures not his, he had been exposed to a thousand dangers. As a citizen of Sodom, he dwelt safely at least from the point of view of nature. Judged by worldly standards, he was much better off than Abraham who still dwelt in the capacity of a stranger among the hills of Bethel. Fact is, however, that Lot in Sodom was a most wretched man. For he carried about with him the convictions that in his capacity of a settled land owner and citizen of Sodom, he was the object of the Lord's displeasure. But what was Lot's sin? Was it this that he had settled in a city of wicked men? If so, what is to be done with that clause in Christ's prayer which reads, "I pray not that thou shouldst take them out of the world, but that thou shouldst keep them from the evil . . . As thou hast sent me into the world, even so have I also sent them into the world." And Christ sends his disciples as sheep among the wolves. Whereas Sodom was the world at its worst, did Lot not do well by taking up his abode among the men of this city? To this we reply, that when Lot repaired to Sodom, he did so not in response to a divine call, for he had no such call, but in response to a vile crave for better pastures. True, he may have sought to put himself at ease, and to justify the step he contemplated taking by a resolve to inaugurate a reformation in Sodom. However, the real motive of his choice had sapped him of his power for good. True, his righteous soul was vexed and burdened by what he daily encountered in that wicked social center he had entered. But that he asserted himself as a public censor, is contradicted by the angry reply of the Sodomites, occasioned by his refusal to surrender to them his guests, and by his attempt to pacify that mob by the proffer of his daughters. Said the men of Sodom, "This one fellow came in to sojourn, and he will needs be judge." Lot's reluctance to yield to their demands seems to have incited their wonder so that the conviction cannot be escaped that they had not been accustomed to listen to words of rebuke coming from this stranger. Their reply, further, was in part a threat, "to deal worse with him than with them," the guests, so that the conclusion is warranted that these violent and extremely wicked men would long ago have made away with Lot or expelled them from their community had he appeared in their midst as a censor of their lawlessness. Then, too, the fact that he was ready to sacrifice his maiden daughters upon the altar of their vile lust, would they but spare the men that had come under his roof, may be taken as a sure indication that in times past he had made more than one unlawful concession. For one thing, he had given his daughters in marriage to their sons.

These notices, though scant, say enough to warrant the conclusion that Lot, for fear of vexing his fellows, had held his peace, had assumed an attitude of passiveness toward the evil rife in Sodom. At least, his censure had not been sufficiently sharp to render him offensive to wicked men. He had neglected to project himself as the spiritual and moral reverse of the men among whom he dwelt. In consequence of his failure

to stand out in bold relief as a stranger to their wickedness, he was assigned to a place in their community and was permitted to pasture his herds in their luxuriant plains. Joining himself to their group, and failing to raise his voice in stern denunciation of their godlessness, he had provided them with a good-enough reason for concluding that he was of their class. So they gave him his citizenship papers, and with these in his possession, he was at liberty to lead his flocks where he would. He thus ceased to be a spiritual, social, and political recluse, or, in the phraseology of Scripture, a guest of the wicked and a pilgrim and stranger in the earth. What he became, even in spirit, as far as men could judge, is a citizen of this world. And the world favored him and shared with him the earth.

Let us take this matter home to our hearts. You join the world to increase your opportunities for self-advancement? You try to ease your conscience by telling yourself that you will confess the name of God in the hearing of the wicked? As Lot, so you, your very motive betrays you as one devoid of that moral courage necessary to him who would come out for Christ in the assembly of the wicked. You, as Lot, hold your peace, make unlawful concessions, and thus furnish the world with sufficient reason to think that you are one with it. Therefore you are given a lift.

Lot in Sodom, we say it again, was a most wretched man. There was first of all the voice of conscience condemning the motive of his choice. Then, too, he realized that he was offering little resistence to the suction of the waters of the whirlpool of corruption into whose outer circle he had ventured. And with each new concession he saw the frown on God's face deepen and thus register an ever greater disapproval. What is more, being one of God's just, he must have loathed in his heart the very society of the men to which he had joined himself. Their shallow, wicked ideas, standards, ways and practices vexed his soul. Their entire scheme of life stood out in sharp contrast to the one which he loved and to which he had become conformed as a companion of Abraham. And he whom he must have despised more than any, was himself. For not an hour of the day could pass without the rising in his mind of the thought that he had sacrificed all that is best to herds and flocks.

But why did he not leave? The texture of his life had become interwoven with that of Sodom; he had sunk his heels deep into the soil of the plain; entangling alliances had been formed; so that for him to voluntarily break away and get him out of the country, required more strength and courage than he at that juncture possessed. Besides being held to the rich plains by the overpowering lusts of his carnal self, he was married to a woman, in all likelihood a native of Sodom, who clave, with all the sinful energy that was hers, to these same earthly treasures; to the ornaments and the fineries of her house; to the luxuries, which an oriental cattle-master with herds, grazing in meadows of inexhaustible fertility, could afford; to the prospects of a substance steadily increasing because it would know no want. What is more, his daughters, at least some of them, where married to sons of Sodom. Things had reached that stage where it had become impossible for Lot to quit his environs without some special urge of heaven. So firmly had he rooted himself in Sodom, that even the prediction that this city's day had come, failed to set him in motion for distant mountains. The Lord had to seize his hand and lead him forth.

However, he had not been without warning. Having been taken captive by the four kings, and subsequently rescued by Abraham, he was in the possession of a clear enough sign of heaven that it was time for him to get him out of Sodom. However, his parleying with wicked men, his failure to heed the voice of conscience, his having given first place in his thoughts to his flocks, had taken the keen edge off his spiritual understanding so that he failed to interpret the aforesaid events as the signal of the disapproval of God respecting the course he had set out upon. To the still voices of heaven his ear was no longer attuned. Again at liberty, he does not hesitate to return to Sodom.

So it happened on a day that he, sitting in the gate, spied two men making for his city. He rose and went forth to meet the wayfarers whom he addressed thus: "Behold now my Lords, turn in I pray you, into your servant's house, and tarry all night, and wash your feet, and ye shall rise up early, and go on your ways." Their refusal to accept his proffered hospitality made him the more insistent so that he pressed upon them greatly. The result was that they yielded, and entered his house for the night. He made them a feast and they did eat.

It is worthy of note that of all the men of Sodom, Lot only is ready to take into his home the strangers. Hospitality, it seems had become a rarity in this group. Their wicked negligence was somewhat compensated by Lot's sincere eagerness to do the thing to which they no longer felt inclined. There may have been something about the aspect of these strangers that strongly appealed to Lot. Yet it is doubtful that he was aware of his having opened his house to angels.

About midnight the men of the city, both old and young, compass the house and demand of Lot that he surrender to them the strangers that had come under his roof, "that," so they say, "we may know them." The stranger, then, was not safe in this city, not even he who had been admitted to the inner circle of the family of one of its citizens. Their refusal to regard a man's house as a sacred precinct which those bidden and none other may enter, shows them up as personages having reached the highest possible peak of lawlessness. Further, they would have the strangers *to know them.* The sin they contemplate perpetrating is one that marks them as men of vilest affections. It is

a sin to which the apostle refers when he says, "And likewise also the men, leaving the natural use of the woman, burned in their lust one toward another; men with men working that which is unseemly, and receiving in themselves that recompense of their error which was meet." And to think that one of God's just could have so deteriorated as to return to this cesspool of corruption for what there was in it for him in the way of material gain!

Lot remonstrates with his wicked fellows. He promises, horrible to say, to deliver to them his daughters in place of the strangers for whose safety he felt responsible. He should have refused them either, and thereupon stood his ground. The men of Sodom, wild with passion, and infuriated by opposition, threatened to lay hold on Lot, when the angels interfered. Putting forth their hand and pulling Lot into the house, they shut the door, and smote the men without with blindness so that they wearied themselves in their search for the door. Thereupon the men inform Lot of the purpose of their coming. It was to destroy that place whose cry had waxen great before the face of the Lord. Lot is permitted to bring out such relatives as his sons, and sons-in-law and daughters. But these sons-in-law, being wicked, refused to take home to their hearts the warning that their city would be destroyed. Lot seemed to them as one that mocked.

Morning arose. But Lot was in no haste to leave. So the men must warn him that if he tarry, he will be consumed in the iniquity of the city. Still he lingered, so that it actually became necessary for the men to take hold of his hand, and of the hand of his wife, and of the hand of his daughters, and to bring them forth. So very sluggish-minded had he become, that the divine prediction of immediate doom failed to rouse him. Once outside the limits of the doomed city, the two men pause, as they simultaneously caution the group they had brought forth to escape for their lives, to look not behind them, neither to stay in all the plain, but to escape to distant mountains. Lot feared that, in escaping to the mountains, he would be taken by some evil. Emboldened by the mercy already shown him, he beseeches his Benefactor to spare yonder city, that unto it he might flee. His request is granted. The spokesman of the two men thereupon urge him to make for the city He for his sake will spare. The sun had already risen over the earth, when Lot entered it, — a poor man, for all had been left behind in Sodom, to be consumed and thus to pass away for ever. "Then the Lord rained upon Sodom and upon Gomorrah brimstone and fire from the Lord out of heaven; and he overthrew these cities, and all the plain, and all the inhabitants of the cities, and that which grew upon the ground." What was once a luxuriant plain, is now a sea so laden with salt as to render it uninhabitable to every form of life, so that this inundated plain now stands out as one of the most impressive monuments to the holy indignation of the Lord; and as a lasting sign that the world and all that is in the world — the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life — is destined to pass away, in that day when the elements shall burn. For "the heavens and the earth, which are now, by the same word are kept in store, reserved unto fire against the day of judgment and perdition of ungodly men." Of this universal catestrophe, the overthrow of the cities of the plain was an emblem.

How foolish, then, for one to set his heart on the treasures of this world. How immensely stupid for those with righteous souls to join themselves to the men of Sodom for a portion in this world. How foolish, once more to go to parleying with wicked men in order that our flocks and herds may have better pastures. Sodom shall be overthrown. The world shall pass away in a universal conflagration. And the Lord in his mercy shall bring you forth, though you deserve to perish with the wicked, a poor man, with your entire substance in Sodom to be given as food to the flames.

But why should we continue in Sodom waiting for the Lord to take hold of our hand to bring us forth? Your duty is plain. "Get ye out from among them and be ye separate." You say the ideal circulating through this command is, because of its impracticability, impossible of being lived; that the herds, the Lord gave you, need pasture; and your family bread? So Lot reasoned. What he meant is that he had no desire to quit his splendid estate for the dens and the caves of distant mountains. But the Lord would show him. Taking hold of his hand, He led him forth; and Lot did not come to rest until he had reached the mountains yonder, where he dwelt with his daughters in those very caves from which his soul, in his prosperous days, had turned away. "And Lot went up out of Zoar, and dwelt in the mountain, and his two daughters with him; for he feared to dwell in Zoar; and he dwelt in a cave, he and his two daughters." He was then of that number of whom the sacred writer spake when he said, " . . . of whom the world was not worthy: they wandered in deserts, and in mountains, and in dens and caves of the earth." Lot was one of God's righteous. Nevertheless, his faith was to weak to secure for him a place in that cloud of witnesses by which we are encompassed about. He is rather a type of that group of believers who, though pure as to the heart of their thoughts and dispositions, are nevertheless being held to this earth and its treasures by the overpowering lusts of nature; who parley with the world that their flocks may graze in better pastures; who tarry in Sodom until the Lord comes and pulls them out; whose salvation, therefore, resembles that of a brand plucked out of the fire. Though just, they are never seen to rise to deeds of heroic faith. They will laud the courage of those, who, responding to the still voices of heaven, leave Ur; may even set out, with them, as did Lot. However, when famine threatens, they repair to

Sodom. Though they love the assembly of God's saints, they love their flocks and herds better. Not until they are told that their house is about burned over their heads, do they contemplate moving to safer quarters, and even then must they be seized by the hand and led forth.

Unto Abraham the Lord had said, "Got thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will show thee . . . So Abraham departed as the Lord had spoken unto him," and continued, a pilgrim and a stranger in the earth. What we need, this day, is more men of the faith of Abraham. God give us more Abrahams.

As to Lot's wife, the notice, "But his wife looked back from behind him, and she became a pillar of salt," is to scant to enable one to imagine in detail her conduct and tragic end. This is certain, though she refrained from holding the prediction of the two men in visible contempt, yet was she a woman who clave with all her heart to her substance in Sodom. She, too, had been led forth by the two men. However, feeling keenly the hardships of the loss of so much wealth, she turned to look upon and contemplate her treasures, intending, perhaps, to follow later if danger threatened, so that when the brimstone began falling, she was still within its range. Paralyzed by fear, her life departed from her, and her corps remained fixed to the ground and was incrusted with salt; and thus she should stand out in our minds as a testimony to the stern truth that he, whose heart knows no other treasures than the things below, will perish.

The sons-in-law who mocked; Lot's wife, who, though she mocked not, nevertheless lingered until overtaken by disaster, are representatives of two distant types of unbelief. So, too, are Abraham and Lot, each in his own way, the types of two distinct classes of believers. These are matters upon which we hope to fix our mind in a following essay. In the coming essay we also hope to engage in some controversy.

G. M. O.

---

## LEZING OVER "INDRUKKEN VAN NEDERLAND"

Op Donderdag, 16 Januari, hoopt Ds. H. Hoeksema een lezing te houden in het kerkgebouw van de Eerste Protestantsche Gereformeerde gemeente, hoek Fuller Ave. en Franklin Street.

Aanvang 7:45.

---

## ATTENTION

A meeting of the members of the Board of the Reformed Free Publishing Association will be held in the evening of Tuesday, Jan. 21, at the home of the President, Mr. O. Van Ellen, 1110 Dunham St., Grand Rapids, Mich.

## BEGINSELLEVEN EN DE ZENDING

Zij, die met ons in de leer verschillen en die ons nu eens in een zeer slecht daglicht willen plaatsen, mogen nog al eens gaarne ons aanwrijven, dat wij heel niet in zending gelooven en aan zending willen doen!

En als men dit gezegd heeft, meent men het toch wel goed duidelijk gemaakt te hebben, dat wij wel waarlijk ketters zijn!

Het is toch zoo duidelijk als de dag, dat de Heere Zijne Kerk de opdracht heeft nagelaten, dat zij het Evangelie zou verkondigen aan alle creaturen. En als onze Kerken dat niet willen, dan moet er wel iets radikaals verkeerd zijn met onze leer!

En dat is er ook, zoo gaat men dan voort.

Want weet ge, waar hem de schoen eigenlijk wringt? Weet ge, wat de reden is, waarom onze Kerken niet aan zending willen doen? Het is, omdat ze de ketterij zijn toegedaan, dat er geen algemeen welgemeend aanbod van genade en zaligheid is in de verkondiging des Evangelies! Daar zit onze dwaling! Want ziet, zoo zegt men, wij leeren immers, dat het Evangelie alleen aan de uitverkorenen moet worden gepredikt. En hoe zal men dat nu toch doen, als men zendingsarbeid wil verrichten? Of, zoo zeggen anderen, wij leeren, dat de uitverkorenen er toch wel komen, ook al hooren ze het Evangelie niet. Uitverkoren is uitverkoren en verworpen is verworpen. En waarom zou men dan het Evangelie brengen aan de heidenen? Neen, die Protestantsche Gereformeerde Kerken zijn dwaalkerken. Daarom willen ze ook geen zending.

Zoo bazelt men.

Wie heeft het nog nimmer gehoord?

Bewijs voor al zulk gepraat heeft men natuurlijk niet.

Wij hebben natuurlijk nog nooit met een woord gezegd of geschreven, dat wij niet in zending gelooven, dat wij weigeren, om aan zending te doen.

Men heeft voor al zulk gepraat geen enkel lettertje bewijs. Men philosofeert maar op zijn eigen lijntje voort en trekt maar conclusies, zonder ons eens te vragen of deze dingen ook alzoo zijn. Men getroost zich de moeite niet eens om eens uit onze geschriften aan te halen het noodige bewijs voor zijn beweringen. Men zou er, integendeel, op kunnen wijzen, dat wij persoonlijk op verschillende zendingsfeesten een zendingsrede hebben gehouden in het verleden, toen wij nog bij de Christelijke Gereformeerde Kerken een plaats hadden; dat ook onze Kerken reeds lang eene commissie aan het werk hebben, die zich voor de vraag geplaatst ziet, wat onze roeping en taak in dit opzicht en op dit oogenblik wel zijn mag. Maar dit alles legt geen gewicht in de schaal. Het spreekt wel vanzelf, dat wij niet in zending gelooven, en dat is genoeg!

Nu willen we gaarne bekennen, dat wij het niet eens zijn met veel zending, zooals zij feitelijk gedreven wordt in onze dagen.

En ook willen we het gaarne van ons hart hebben,

dat wij van een zendingsijver en zendingsgeest, zooals deze in sommige kringen tot openbaring komt, niet veel moeten hebben.

Wij behoeven nu nog niet te spreken van de zoogenaamde zending, die door vele moderne kerken wordt gedreven. Het ligt wel in den aard der zaak, dat het gehalte van het zendingswerk, dat door zulke kerken wordt verricht, niet beter is dan dat der kerken, waarvan het uitgaat. Als men thuis den Christus verloochent, van Zijn verzoenend werk niets moet hebben, de Vleeschwording des Woords ontkent, Zijne opstanding vervaagt en Zijn wederkomst op de wolken veridealiseert, dan is te verwachten, dat men dit ook op het zendingsveld doet. En niet alleen is dit te verwachten, maar het is een bekend feit, dat dit ook alzoo geschiedt op zeer breede schaal. Zending is dan beschaving. Men helpt op allerlei manier den armen heiden om wat hooger te klimmen op den ladder der ontwikkeling. Men bouwt hem scholen en hospitalen. Men steekt hem in een fatsoenlijk pak kleeren en geeft hem een stuk brood. Men leert hem al de ondeugden, zoowel als de deugden der westersche beschaving, spreekt ook nog een beetje van den Christus, maar niet der Schriften, van de algemeene broederschap der menschen, maar niet van de particuliere gemeenschap des Geestes en . . . laat hem een fatsoenlijken heiden!

Laat zulk zoogenaamd drijven van zending, schoon het zeer algemeen is, nu maar buiten bespreking.

Wij kunnen wel dichter bij huis blijven.

Wij hebben ook een hekel aan alle geestdrijverij, die het wil voorstellen, alsof de zending, nu genomen in den bepaalden zin van het prediken des evangelies in de heidenwereld, de eigenlijke, de eenige taak der Kerk op aarde is.

Er zijn niet weinig menschen, die tehuis Gods water maar over Gods akker laten loopen, doch die vol geestdrift zijn voor de bekeering der heidenen.

We hebben ze wel gekend en kennen ze nog wel.

Ge moet maar niet spreken over de Gereformeerde waarheid. Daar geven ze niet veel om, daar gevoelen ze nu eenmaal niet voor, al is het ook, dat ze in naam bij de Gereformeerde Kerken behooren. Eigenlijk hebben ze aan die strikte verkondiging der waarheid maar een hekel. Als ge 't heel strikt doet, worden ze uwe vijanden. Ook gevoelen ze niets voor Gods Verbond en voor Christelijk onderwijs. Hoe het zaad des Verbonds tehuis wordt onderwezen, nu ja, daar geven ze eigenlijk niet om. Christelijke scholen zijn in elk geval overbodig. Catechisatie, och, daar moest men ook niet zoo vast op staan. De kinderen kunnen met een half uurtje Zondagschoolonderwijs, dat in zulke kringen ook nog van zeer verdacht gehalte is, wel toe. Men heeft eigenlijk geen liefde voor Gods volk en Gods kinderen en de zaak van Gods Verbond in eigen kring. Maar die heidenen! Ja, die heeft men zoo hartelijk lief! Daar moet het evangelie worden gepredikt! Daar moeten Christelijke scholen worden gesticht! En men is vol vuur en doet ook wel eens een extraatje in de collecte . . . .

Eerlijk, wij gelooven van zulk enthusiasme niet veel. Want hoe zoudt gij toch de heiden liefhebben, dien gij nooit gezien hebt, als ge het kind des Verbonds, dat ge alle dagen ziet, wiens behoeften om uwe hulp schreeuwen, niet liefhebt? Neen, wij gevoelen altijd sympathiek tegenover Jona, den profeet, die Gods volk tehuis eerst liefhad en zich niet kon begrijpen, dat hij ook naar de vijanden van Gods volk moest om te prediken. En van zulk een zendingsgeest, die alleen maar liefde voor de verre heidenen kent, moeten wij niet veel hebben.

Ook gelooven wij niet in de noodzakelijkheid van zendingsdirecteuren met veel ijver voor de zending en vette baantjes, of van zendelingen, die den halven tijd weer terug naar school moeten, om te studeeren, hoe ze toch het best den armen heiden bearbeiden kunnen en een groot gedeelte van den overigen tijd rondreizen en overal de kerk verzekeren van hun geestdrift en zelfopoffering voor de zending, die op de vlucht slaan, zoodra er in het land van den armen heiden gevaar dreigt, en die het grootste gedeelte van hunnen tijd met nietsdoen doorbrengen. Ook van zulk enthusiasme moeten we niets hebben. Wij weigeren om geestdriftig te worden voor zulke zending. En wij meenen werkelijk, dat ook een zendeling niet te goed is, om een goed dag werk te doen en dat heel zijn leven door.

O, zeker, wij kennen ook anderen, die hun leven veil hebben voor de zaak des Heeren en dat bewijzen. Zendelingen, die naar de binnenlanden van Afrika trekken en die het er waarlijk om te doen is, het Evangelie te verkondigen. En we hebben hooge achting voor hen en hunnen arbeid. Maar dat neemt niet weg, dat wij niet meeschreeuwen met elk enthusiast voor de zending en ons door gemaakt enthusiasme, dat zich nimmer in daden van godvruchtigen ijver openbaart, niet willen laten blinddoeken.

Ook laten we ons niet meesleepen door de Arminiaansche leugen van een algemeene verzoening en gebazel van welmeenend aanbod van genade aan alle menschen van Godswege, zelfs niet op het gebied van de zending.

De meening wordt dikwijls geopperd, dat men in zendingsarbeid en zendingsprediking met de Gereformeerde waarheid niets worden kan. Thuis kan men nog gelooven en belijden, dat er eene verkiezing is en dat God niet alle menschen wil zaligen, maar alleen degenen, die Hij naar Zijn voornemen geroepen heeft. Maar dat kan men toch niet in de heidenwereld gaan verkondigen! Daar moet men wel Methodist worden. Daar moet het Arminiaansche lijntje wel worden getrokken.

En ook in zoogenaamde zendingsredenen, die door ijverige voorstanders der zending worden gehouden, tracht men niet zelden door allerlei Arminiaansche voorstellingen en leugens enthusiasme voor de zending op te wekken. Men rekent dan niet zelden uit, hoeveel

heidenen er elke minuut wel verloren gaan en aarzelt dan niet om het uit te spreken, dat dit alles is, omdat de Kerk hare roeping niet vervult! Vreeselijke dingen galmt men dan uit en men spoort de schare aan, om zich toch te haasten en nog wat meer heidenen te redden van een anders wis verderf.

Neen, ook van Arminiaansche zending zijn wij wars.

Leugen is leugen. En de leer van Jacobus Harms van Leiden is een Godonteerende, mensch-bedriegende leugen, het maakt niet uit, of ge haar in de Kerk, op de hoeken van de straten, of ook op het heidenzendingsveld verkondigt. Wie een Christus-voor-allen en een vrijen wil predikt, die verkondigt de leugen, niet de waarheid des Evangelies.

En waarheid is waarheid, het maakt niet uit, waar ge haar geroepen zijt te verkondigen. Als de Gereformeerde leer der particuliere voldoening en de onmacht des menschen de waarheid is, dan heeft ook de zendeling onder de heidenen geen recht om daarvan af te wijken, om welke reden dan ook.

Zoo denken wij over die dingen.

Maar wij gelooven wel in zending in den gezonden zin des woords.

Want wij gelooven, dat Christus Jezus de Getrouwe Getuige is, Die door Zijn Woord en Geest, van het begin der wereld tot het einde er van, en dat uit alle geslachten en talen, natiën en volken, Zich een gemeente vergadert, ten eeuwigen leven uitverkoren. De eigenlijke Zendeling is altijd Christus Zelf. Hij getuigt door Geest en Woord in de wereld. Hij vergadert Zich door Geest en Woord een gemeente, Zijn zaad, dat Hem beloofd is en van den Vader gegeven. Hij onderwijst ook altijd die gemeente, bevestigt haar en stelt haar tot Zijn lof op aarde, om des Heeren deugden te verkondigen.

Wij gelooven daarom ook, dat Hij, de Christus, het Hoofd der gemeente dit werk der zending, en dat onder alle volken, wil verrichten door de Gemeente. En dat wel door de belijdenis der geloovigen persoonlijk, zoowel als door de verkondiging des Woords en de belijdenis der Kerk als zoodanig en door het ambt. En dat Hij door Zijnen Heiligen Geest op Zijn tijd en wijze mannenbroeders roept en bekwaamt en afzondert tot dit bepaalde werk der prediking des Woords, hetzij in het midden der gemeente of daarbuiten. Hij roept. Hij bekwaamt. Hij bereidt het veld en wijst de plaats aan. En Hij zendt en dat wel door Zijne Kerk.

Wij gelooven verder, dat het de taak van zulke predikers is, of wilt ge van de Kerk door zulke predikers, om getuige te zijn van den Christus, met name van Zijn dood en opstanding, gepaard met den eisch van geloof en bekeering. De Kerk moet getuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, van schuld en onmacht, van dood en verderf van den natuurlijken mensch; van de voldoening, die in Christus Jesus tot stand is gebracht, van verzoening en vergeving in Zijn bloed voor allen, die in Hem gelooven; van leven en almachtige genade door de opstanding en verhooging des Heilands. En zij moet onderwijzen in al den raad Gods, niets achterhoudende. En daarbij moet het haar positief doel altijd zijn, om God in Christus te verheerlijken en te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom der genade en wijsheid van den God des Verbonds, en om tot openbaring te brengen het lichaam van Christus Jezus uit alle volkeren der wereld, om Zijns Naams wil. Want de gemeente is een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, een uitverkoren geslacht om te verkondigen de deugden desgenen, die haar geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Zoo beschouwen wij de taak der zending en de roeping der gemeente.

Deze taak staat niet opzichzelf.

Zij is niet af te scheiden van de roeping der gemeente als Getuige des Heeren door Christus Jezus in het algemeen.

Zij is wezenlijk haar profetische roeping om de deugden des Heeren te verkondigen te midden van eene wereld, die in het booze ligt.

En zoo willen ook de Protestantsche Gereformeerde Kerken meedoen aan het werk der zending.

Daar komt echter nog iets anders bij.

Wij zeggen hiermede volstrekt niet, dat iedere Kerk, welke ook haar plaats mag zijn en hare bepaalde roeping, hoe groot of klein ze ook mag zijn, nu ook aanstonds geroepen is, om die taak te verrichten in het verre heidenland.

Dat is volstrekt niet uitgemaakt.

In de eerste plaats toch zal het Christus Zelf zijn, die in ons midden mannen aanwijst, die geroepen zijn om dit werk te verrichten. En Hij zal ons ook den weg wijzen en een veld beschikken, waar wij dien arbeid zouden kunnen en moeten verrichten. Opgeschroefde geestdrift en indringerij beteekenen hier niets. Christus vergadert Zijn Kerk. En Hij zal ook zorgen voor mannen, voor middelen en voor arbeidsvelden, naar Zijn welbehagen.

Maar in de tweede plaats mag ook niet worden vergeten, dat de zending van huis uit dient te beginnen. Van Jeruzalem naar Judea en Samaria en dan naar de einden der wereld, dat is de wil des Heeren. Het oog dient eerst op Jeruzalem gericht met de bede, of de Heere daar ook arbeid door ons wil verrichten en eerst vandaar uit naar buiten.

Zoo dienen ook wij als Kerken te doen.

De vraag komt ook onder ons wel eens op, of wij eigenlijk geen zendingswerk moesten beginnen, of wij niet op de een of andere wijze konden bezig zijn in den arbeid der zending onder de heidenen. We deden aan dien arbeid vroeger mede, zooals zij door de Christelijke Gereformeerde Kerk werd behartigd. Maar sedert men ons heeft uitgeworpen, zijn wij ook verstoken van de gelegenheid om dat werk te steunen. En op verschillende wijze laat zich dit gevoelen. Vandaar de vraag: wat kunnen wij doen tot bevordering van de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Dit is een door en door praktische vraag.

Het geldt nu niet het beginsel der zending als zoodanig.

Het mag nu goed worden verstaan, ook door onze vijanden, dat ze geen recht hebben om ons aan te wrijven, dat wij principieel tegen de zending zijn. Als de Heere Christus ons roept willen wij gehoorzamen, ook om Zijne getuigen te zijn tot de einden der wereld.

Maar de vraag is toch: ligt daar op dit oogenblik onze roeping? Is het Christus' doel met onze Kerken om de zaak van Zijn Koninkrijk te bevorderen door te doen aan heidenzending?

Hierop meenen wij te moeten antwoorden: daar ligt op dit oogenblik onze roeping niet.

Wel moeten ook wij arbeiden. Ook mag het wel gezegd worden, dat wij ons meer moeten bewust worden van onze zending. Maar die roeping ligt op dit oogenblik niet in het heidenland.

Daarvoor wijst de Heere thans onder ons geen mannen aan.

Daarvoor heeft de Heere ons ook geen veld aangewezen.

Daartoe bezitten we van den Heere thans niet de kracht en de middelen.

En eindelijk, daarvoor is des arbeids in eigen kring en rondom ons, naar de zeer bepaalde roeping, waarmede de Heere ons geroepen heeft, thans ook nog veel te veel.

We moeten onze geschiedenis niet vergeten. Want ook in den weg dier geschiedenis, die de weg des Heeren met ons is geweest als Kerken, hebben we eene aanwijzing van Hem in betrekking tot onze roeping.

Die geschiedenis is geweest, dat wij in den weg van Gods Voorzienig bestel, buiten het verband der Christelijke Gereformeerde Kerken zijn gezet, omdat we de waarheid van Gods souvereine genade strikt wilden handhaven. Zoo staat de zaak. Daarom en daarom alleen zijn we een aparte, opzichzelf staande Kerkengroep geworden. De waarheid van Gods souvereine genade is in zeer bijzonderen zin het kostelijk kleinood, dat ons werd toevertrouwd, ook in onderscheiding van de Kerken, waarin we eertijds een plaats hadden.

En in verband met dezen weg, waarin de Heere ons leidde, en met dit geheel bijzonder karakter onzer Kerken, staat ook onze roeping ten opzichte van het uitdragen van ons getuigenis naar buiten.

De waarheid van Gods verkiezing en verwerping wordt algemeen geloochend.

In de Amerikaansche wereld buiten ons weet men er niet meer van, of meent men, dat het een theorie is, die ergens in den tijd der middeleeuwen is opgekomen. En ook in de Kerken, die zich nog Gereformeerd noemen, wordt deze waarheid steeds meer doodgezwegen, indien al niet openlijk geloochend en bestreden.

De atmosfeer is Arminiaansch, Methodistisch.

En toch is de leer der souvereine genade van het allergrootste gewicht.

De leer der verkiezing is het hart der Kerk. Met haar staat of valt de Kerk ten slotte. Het leven der Kerk is er mee gemoeid, als deze waarheid geloochend wordt.

Wat ligt nu meer voor de hand, dan dat het onze roeping ook is, om voor die waarheid te strijden en het beginsel onzer belijdenis uit te dragen naar buiten? In onzen specialen weg, in ons bijzonder karakter als Kerken ligt ook onze zeer bijzondere roeping. Wij moeten getuigen zijn voor de waarheid van Gods souvereine genade. Deze waarheid zelf te bezitten, te handhaven en te ontwikkelen is niet genoeg. Wij zijn ook geroepen te woekeren met het talent ons toebetrouwd. En daarom, als er van zending sprake is, zouden we willen volhouden, dat onze bepaalde roeping als zeer kleine kerkengroep niet ligt in de heidenlanden, maar rondom is en wel zeer bepaaldelijk daarin bestaat, dat we met al de krachten en middelen, door den Heere God ons geschonken, ijveren en getuigen voor de waarheid van Gods souvereine genade.

En dat van huis uit.

Wij moeten eerst nog altijd den twist voortzetten met onze moeder, die van deze waarheid afweek en haar kennelijk verloochende in 1924, maar ook hoe langer zoo meer zal gaan verloochenen in de toekomst.

Als moeder zelf niet wil luisteren, dan moeten wij niet vergeten, dat er nog vele kinderen bij haar thuis zijn, die deze waarheid kennen en liefhebben, en die haar weer moeten hooren.

En dan naar de mate der gaven en krachten, die God ons schenkt dat getuigenis uitbreiden.

En als Hij ons in de toekomst ook den weg wijst en middelen schenkt en roept, om ons getuigenis te doen hooren tot in verre heidenlanden, dan hopen we ook genade te ontvangen, om aan die roeping gehoor te geven.

Maar hoe staat het nu met die roeping onder ons?

Zijn we wel getrouw? Is er wel heilige geestdrift, om die zeer bepaalde roeping op te volgen? Zijn we niet al te laksch en lauw en zelfvoldaan, nu we in onze harten overtuigd zijn, dat we zelf de Gereformeerde waarheid mogen kennen en ontwikkelen? Wij vreezen, dat dit laatste wel het geval is.

Er werd nog zeer weinig gedaan tot verbreiding van ons beginsel.

Zelfs doen we met het orgaan, dat de Heere ons schenkt, waardoor we althans op dit oogenblik onze beginselen konden verspreiden, weinig meer dan onszelven voeden en opbouwen. En dan moeten er ook nog speciale vergaderingen worden belegd en bijzondere middelen ter hand worden genomen, om de onkosten, aan het verschijnen van onzen Vaandeldrager verbonden, te dekken!

Dit moest niet zoo zijn, broeders!

Wij zijn er in dat opzicht niet op vooruitgegaan. Wij zijn wel bezig de eerste liefde te verlaten. Wat was er niet eerst een gloed en heilige geestdrift, toen we onszelven als vereeniging organiseerden, met het doel om door verschillende middelen en langs verschil-

lende wegen, één waarvan dan ons blad zoude zijn, de beginselen van Gods souvereine genade te verspreiden! Wij zouden brochures en boeken uitgeven en lezingen houden en wat meer behoort tot het werk der uitbreiding van des Heeren zaak, zooals wij geroepen zijn haar voor te staan!

En waar is die geestdrift thans?

Inplaats, dat wij met een tekort in de kas moeten worstelen, moest er geld genoeg zijn, om althans een duizend exemplaren extra te laten drukken en te verspreiden in verschillende kringen.

Het is waar, onze krachten zijn klein en beperkt.

Maar het is ook waar, dat er veel meer door ons kon worden verricht, als Kerken en als vereeniging, dan in werkelijkheid geschiedt.

Bekeeren we ons dan van die lauwheid en strijden met al onze krachten en middelen voor de zaak des Heeren!

De zaak ons toevertrouwd is een ernstige en heilige zaak. Het gaat om de zaak van Gods Verbond in de wereld, de zaak van den Zone Gods.

Zij is onze beste krachten dubbel waard!

H. H.

---

### IN DEN STORM

O God mijns levens, to U vliedt
Mijn ziel, die naar verruiming zucht;
De noodstorm giert door 't ruim der lucht;
Begeef mijn sidd'rend harte niet!

Beproefde Vriend in strijd en nood,
Waar zou ik vluchten met mijn klacht?
Waarheen, dan tot uw liefde en macht,
Die nooit den bidder van zich stoot?

Staat niet dat woord onwrikbaar vast:
"Jehova hoort de smeekgebeen?"
Ging ooit een klager hulploos heen,
Die tot U vlood door 't leed vermat?

Zoo Gij mijns boezems bangen kreet,
O God, op wien mijn ziel betrouwt,
Gehoor noch antwoord schenken woudt,
Het waar' me een onverduurbaar leed.

Een God, die smeekgebeen verhoort,
En leest tot in het diepst der ziel —
Ziedaar den God, voor wien ik kniel,
En wien 'k hoor spreken uit zijn Woord!

Hun, wie de wereld viert en vleit,
Ontgaat een lot zoo rijk, zoo schoon:
'k Bezit een Voorspraak voor Gods troon,
Die met mij bidt en voor mij pleit!

Al ben ik arm, versmaad, verzaakt,
Ik juich te midden van mijn leed,
Dat God, mijn God mij niet vergeet,
En me eens verheugd en zalig maakt!

Cowper.

### CALVIN AND STRONG EXPRESSIONS

One of the charges that were brought against us before Synod of Kalamazoo of the Christian Reformed Churches in 1924, was that we were extreme in the use of strong language in our exposition of the Reformed doctrine.

The charge was eliminated from the mass of material that was to be considered in connection with the controversy of Common Grace, first by the Advisory Committee, and upon their advice, also by Synod. Yet, somehow Synod picked up the charge again and held it against us in the final decisions and declarations. For in them is contained the following judgment:

"Synod judges also that the pastors H. Danhof and H. Hoeksema use some strong expressions, which show that in their presentation of the truth they do not sufficiently reckon with the mode of expression characteristic of our Confessions and especially the first point of the Conclusions of Utrecht."

Synod does not quote the expressions, neither at all intimate to what expressions it referred.

What is worse, none of these expressions were ever brought to the attention of Synod. They were never read nor referred to. And if you had asked Synod generally, what expressions of ours it had in mind, the members would have had to confess that they did not know what they were talking about! Yet they adopted also this part of the motion, though its material had never been so much as considered!

The reason for this is, that Synod had first decided not to consider the charges that had reference to these strong expressions.

The committee had so advised the Synod.

You can find this part of the advice of the committee on p.p. 122, 123 *Acta* of Synod 1924.

And there you may also learn of what nature these alleged strong expressions were.

They were related to our presentation of election and reprobation, to man's responsibility, to the Providence of God over all things, to a one-sided emphasis on the eternal counsel of God and on the divine factor in general, and to insufficient preaching of the gospel!

The accusers were of the opinion that we emphasized these doctrines too strongly, that we used expressions that could not bear the light of truth, and that we did not preach the gospel, by which, of course, they meant the free and well-meant offer of salvation to all indiscriminately.

As we said, the committee advised not to enter into the consideration of these matters.

They based this advise on different considerations.

Reformed people of a supralapsarian type, they argued (and the implication was that we were supralapsarian, which had never been investigated, still less proven, though we have no serious objection to the implication), had more often used similar expressions. Besides, the accused brethren did not assume responsi-

bility for the conclusion of their accusers, that they presented God as being the author of sin. They further stated, that some of the accusations were based on the preaching of undersigned and that the committee could not judge on this matter. They would have to consult especially my consistory and these brethren had never complained about the preaching. And they even expressed the opinion that if my preaching consisted of nothing but the objective exppsition of the truth of redemption, without the "invitation," I stood not alone in Reformed circles. Such preaching had always been "tolerated."

Thus the committee reported, and thus Synod adopted the report.

And yet, when the last substitute motion was offered to Synod and this motion contained a clause that referred to these strong expressions, without any further ado about the matter Synod expressed that these things were true, and that we, indeed, expressed ourselves too strongly on these matters.

This is in itself interesting.

For: ex ungue leonem!

It is a striking fact, that consistently Reformed authors and preachers have always been accused of these very same things.

The accusation that God is made the author of sin is a very old one. It has always been made by the enemies of Reformed truth. And surely not only the supra-lapsarians were made a target for the fiery darts of Arminians and Pelagians in this respect, but all that professed to believe in sovereign grace. And this stands to reason. For Reformed people maintain that God's counsel is all-comprehensive and that nothing may be excluded from it. And they profess that God works out His own counsel by His almighty and omnipresent power, which is called Providence. One may express himself somewhat more reservedly and weakly than another; but they all hold to these truths, and no Reformed man would ever think of excluding anything, even evil and sin and all the works of the devil and of the power of darkness, from the eternal counsel and the irresistible providence of the Almighty. And, hence, they could not possibly escape the indictment, however unjustly it is brought against them, that they make God the author of sin. And thus it happens that all Arminians and all Pelagians always emphasized this falsehood. And this very historic fact ought to have been sufficient for a Reformed Synod to guard them against making the same accusation against their brethren in the faith.

It is a characteristically Arminian accusation!

And thus it is with all the other "strong expressions."

An Arminian invention it is to say, that Reformed authors, teachers and preachers deny the responsibility of man. If God did eternally predetermine all things, even all the actions of His moral creatures, if He not only predetermined them but by an almighty providence overrules them, then you destroy the very will of man, deny his responsibility and make him a mere passive tool in the hands of God, they argued that followed Arminius. And although the Reformed fathers might deny this accusation in very positive terms, they would, nevertheless, always be reproached again with the same slander.

And the same may be said of the accusation that the gospel cannot be properly preached on the basis of the Reformed view.

All these accusations are as old as the Reformed faith itself. There is nothing new in it. And a Reformed Synod ought to have been too ashamed to choose sides with their Arminian opponents and lay such silly charges against their own brethren.

But it did.

And even by this very decision it characterized itself as a Synod that was strongly inclined to depart from the historic line of Reformed doctrine and that felt very sympathetic towards the teachings of Arminius.

But here is a very interesting comparison to be made between the declarations of the Synod of Kalamazoo and the teachings of John Calvin, particularly as he defends them against opponents in his book: *Calvin's Calvinism.*

For the second part of this book is devoted to a defense of the secret providence of God.

And in a few articles we purpose to draw this comparison.

We will quote, D. V., from the accusations against us as made by our opponents at that time, accusations for which the entire Synod assumed responsibility by its final declaration.

And then we will find out, what John Calvin has to say on these subjects and how he expresses himself.

Even now, we may as well state our conviction that the same Synod that accuse us of strong expressions would also have ousted John Calvin, had he been minister at the time in the Christian Reformed Churches.

For he uses some "strong expressions," indeed!

H. H.

---

**ATTENTION**

A meeting of the Board of the R. F. P. A. will be held, D. V., on Tuesday, January 21, at 7:45, at the home of the President, Mr. O. Van Ellen, 1110 Dunham St., Grand Rapids, Mich.

---

Getrouwd door Ds. L. Vermeer:

MR. REUBEN VAN MAANEN

en

MISS LUELLA VAN DER LINDEN

Oskaloosa, Ia., 2 Januari

## VOLDAAN VOOR DE UITVERKORENEN

Christus Jezus is niet de Hoogepriester aller menschen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, maar alleen dergenen, die Hem de Vader heeft gegeven. En Zijn voldoeningsoffer werd dan ook niet gebracht voor alle individuen van ons menschelijk geslacht, maar was particulier in strekking en gold alleen de uitverkorenen, de van eeuwigheid gekenden en verordineerden van den Vader. Want de Heiland is niet uit den hemel nedergedaald, om Zijn eigen wil te doen, maar om te doen den wil Desgenen, Die Hem gezonden heeft. En de wil des Vaders, Die Hem gezonden heeft, is niet, dat Hij alle menschen zou zaligen, maar dat Hij niet zou verliezen uit degenen, die Hem de Vader gegeven heeft, maar hen zou opwekken ten uitersten dage. Joh. 6:38, 39. Daarom is de Heiland dan ook niet ontmoedigd, als de ongeloovige Joden in Kapernaum tegen Hem murmureeren en zich straks van Hem afkeeren, ontstemd over Zijne harde rede. Want immers, al wat de Vader Hem gegeven heeft zal tot Hem komen en wie alzoo tot Hem komt zal door Hem niet worden uitgeworpen, Joh. 6:37. Hij is de goede herder, die de Zijnen kent en van de Zijnen gekend wordt. En Hij stelt Zijn leven niet voor allen, maar voor de schapen, die Hij alzoo kent. En nu ligt het niet aan den vrijen wil des menschen, om te bepalen of hij een der schapen van des Heilands kudde zal zijn, ja dan neen, want de Heiland kent Zijne schapen, als door den Vader Hem gegeven, eer zij Hem kennen. Daarom kan Hij ook zeggen: "Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren; en het zal worden ééne kudde en één herder" (Joh. 10:14-16). Neen, het zijn degenen, die de Vader Hem gegeven heeft, naar vrije en souvereine wilsbeschikking en genade, die de Heiland erkent als Zijne schapen. Daarom zegt Hij dan ook tot de Joden, die Hem tegenstaan en Zijn Woord verwerpen: "Maar gijlieden gelooft niet, want gij zijt niet van Mijne schapen, gelijk Ik u gezegd heb." Het staat dus niet anders om. Het is niet zoo, dat ze niet van Zijne schapen zijn, omdat ze niet gelooven. Neen, het tegendeel is waar. Zij gelooven niet, omdat ze niet van Jezus' schapen zijn. Zijne schapen hooren Zijne stem en Hij kent hen en zij volgen Hem. En Hij geeft hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand zal ze uit Zijne hand rukken. Want Zijn Vader heeft ze Hem gegeven en Hij is meerder dan allen. Niemand kan ze rukken uit de hand des Vaders, Joh. 10:26-29. Zij alleen zijn dus de schapen van den Heiland, die alzoo door den Vader Hem gegeven zijn, niet om geloof of uit geloof, maar tot geloof, uit vrije genade van voor de grondlegging der wereld. En op hen heeft de Heiland het oog, als Hij zegt, dat Hij de goede herder is, Die Zijn leven voor de schapen stelt.

Hen draagt de Heiland dan ook op Zijn Hoogepriesterlijk hart en voor hen gaat Hij in het heiligdom in, om voor hen te bidden. Hij bidt immers niet voor de wereld, maar voor degenen, die de Vader Hem uit de wereld gegeven heeft, Joh. 17:9. En ofschoon het waar is, dat de Heiland hier in den engeren zin het oog heeft op Zijne discipelen, toch neemt dit het feit niet weg, dat Hij niet voor de wereld bidt, op dat oogenblik niet en nimmer. In heel het hoofdstuk toch, waarin dat hoogepriesterlijk gebed voorkomt, heeft wereld de beteekenis van goddelooze en verworpen wereld en wordt er een tegenstelling getrokken tusschen die wereld en degenen, die Hem de Vader heeft gegeven. Want de laatsten zijn niet van de wereld, gelijkerwijs Hij van de wereld niet is. Daarom haat hen de wereld dan ook, als Hij hun Zijn Woord geeft en zij dat Woord bewaren, vss. 14-16. Bovendien breidt Hij de vleugels van Zijn hoogepriesterlijke bede ook uit over allen, die in Zijn Woord gelooven zullen, opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs de Vader in Hem en Hij in den Vader is. Maar ook zoo zijn het toch alleen degenen, die Hem de Vader gegeven heeft, waarop Hij in Zijn gebed het oog heeft en waarvoor Hij bidden kan: "Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij de heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld" (Joh. 17:20, 21, 24). En waar dit hoogepriesterlijk gebed zich bepaalt tot de uitverkorenen, hen allen en hen alleen dekt; en waar dit gebed zich grondt om Zijn volmaakte offerande, die eenmaal aan het kruis geschiedde, daar ligt het in den aard der zaak, dat offerande en gebed van den eenigen Hoogepriester zich even ver uitstrekken en dat ook de offerande der verzoening tot de uitverkorenen alleen beperkt was, in intentie zoowel als in strekking. Voor de verheerlijking van de uitverkorenen alleen heeft Hij geleden.

Trouwens is dit de leer van heel de Heilige Schrift. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen. En die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft hij ook geroepen en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt, Rom. 8:29, 30. En ook heeft Hij ons gezegend met alle geestelijke zegeningen in den hemel in Christus, en dat wel geheel in overeenstemming met het plan Zijner verkiezing, waarin Hij ons heeft uitverkoren in Christus voor de grondlegging der wereld. En dit alles, niet omdat wij heilig en onberispelijk waren voor Hem, maar opdat wij het zouden zijn. Hij toch heeft ons tevoren verordineerd, naar het vrijmachtig welbehagen van Zijnen wil, tot aanneming tot kinderen door Jezus Christus en heeft ons naar dat welbehagen van Zijnen wil begenadigd in den Geliefde. Daarom hebben deze uitverkorenen en voorverordineerden dan ook de verlossing in Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden. De vergeving der misdaden vloeit ons dus niet

toe uit het geloof, noch ook op grond van het geloof, maar uit de verkiezende genade Gods alleen. Voorwerpelijk is zij het deel van alle uitverkorenen en van hen alleen. En waar die verkiezing rust op de uitdelging der schuld, en de uitdelging der schuld heeft plaats gehad door de offerande der verzoening, is het wel duidelijk, dat deze offerande niet voor alle menschen, maar voor de uitverkorenen alleen werd gebracht, Ef. 1:3-7. Daarom zijn wij dan ook in Hem een erfdeel geworden, wij die tevoren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijnen wil, vs. 11. De geloovigen zijn dan ook uitverkorenen, niet om, maar tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus, I Petr. 1:2. En daarom is dan ook door het geloof de uiterste Hoeksteen in Sion hun dierbaar, terwijl degenen, die zich aan het Woord stooten en ongehoorzaam zijn, daartoe ook gezet zijn, I Petr. 2:6-8. De verzoening van Christus is niet algemeen, maar particulier; zij is alleen voor de uitverkorenen bedoeld en komt hun alleen ten goede.

Deze Schriftuurlijke leer der particuliere verzoening heeft men wel op allerlei wijze bestreden en geloochend, vooral sedert de opkomst en snelle verbreiding van het Arminianisme, doch grond voor zulk eene bestrijding vindt men in de Heilige Schrift niet. Men heeft de Schrift wel laten spreken ter verdediging der algemeene verzoeningleer. Vooral bracht men teksten naar voren, waarin gesproken wordt van een zaligheid voor allen, of van eene verzoening der geheele wereld. Doch nauwkeurige uitlegging der Heilige Schrift in haar verband doorziet al heel spoedig, dat ook zulke teksten geen grond bieden voor eene bestrijding van de leer der particuliere verzoening. Dit zou wel zoo zijn, bijaldien het woord *wereld* kon worden verstaan in den zin van *alle menschen*, hoofd voor hoofd; en indien *allen* in de Heilige Schrift eenvoudig de *breedst mogelijke beteekenis* had zonder meer. Doch het is zeer duidelijk, dat dit niet het geval is en dat zulke woorden moeten worden verklaard in het licht van hun verband. *Wereld* is nu eens het woord, dat aanduidt geheel het organisch bestaan der dingen, de schepping Gods, zonder het oog te hebben op alle individueele schepselen. Dan weer komt het voor in eene geestelijk-ethische beteekenis en ziet het op de booze wereld, op het geheel der zondige menschen, zooals ze in de wereld leven en alle dingen gebruiken als middelen in den dienst der zonde. En soms beteekent het de volkerenwereld, meestal in onderscheiding van Israel als natie en beteekent dan de uitverkorenen uit alle volkeren der wereld. Zoo is het wel duidelijk, dat het woord in Joh. 3:16: "Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft," een geheel andere beteekenis heeft, dan in het woord van Jezus: "Ik bid niet voor de wereld," Joh. 17:9, of ook dan in het woord van den apostel Johannes: "Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is . . . want de wereld gaat voorbij en hare begeerlijkheid" (I Joh. 2:15, 17). En nog weer een andere beteekenis heeft het woord in II Cor. 5:19: "Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende"; en in I Joh. 2:2: "En Hij is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der geheele wereld." In elk dezer teksten heeft het woord zijn eigen beteekenis, gemakkelijk uit het verband af te leiden. Doch nimmer beteekent het ook maar bij benadering zooiets *als alle menschen hoofd voor hoofd.*

En hetzelfde geldt van het woord *allen,* of *alle menschen.* Zoo heeft men voor de verdediging van eene algemeene verzoeningsleer wel willen wijzen op Rom. 5:18: "Want gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens." Ziet, zoo redeneert men dan, in dit ééne tekstvers komt tweemaal de term *alle menschen* voor. Nu eischt de goede uitlegging, zoo gaat men voort, dat aan dezelfde woorden in hetzelfde verband dezelfde beteekenis wordt toegekend. En waar het nu aan geen twijfel onderhevig kan zijn, dat in de eerste helft van dit tekstwoord door *alle menschen* metterdaad bedoeld wordt, ieder en een iegelijk, die uit Adam voortkomt, daar moet dezelfde term in de tweede helft ook dezelfde beteekenis hebben. Doch men vergeet, dat men op deze wijze veel te veel bewijst en daarom zijn eigen argument ontzenuwt. De tekst toch zegt niet, dat Christus voor allen gestorven is en de schuld heeft betaald, zoodat het nu aan den vrijen wil des menschen hangt of hij zalig zal worden, ja dan neen; maar leert uitdrukkelijk, dat de genade gekomen is over alle menschen tot rechtvaardigheid des levens. Indien nu alle menschen hier hetzelfde beteekent als in de eerste helft van dit vers, dan volgt er ook uit, dat ieder mensch hoofd voor hoofd ook werkelijk de genade tot rechtvaardigmaking des levens bezit, dat hij dus werkelijk zalig wordt. Dit wordt nog sterker als we er op letten, dat de apostel Paulus een vergelijking maakt tusschen de wijze, waarop alle menschen onder de schuld der verdoemenis liggen en de wijze, waarop zij de genade tot rechtvaardigmaking des levens ontvangen. *Gelijk* door de misdaad van éénen de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, *alzoo* is de genade gekomen over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens. Nu komt de schuld niet over alle menschen doordat ze zich haar toeëigenen, maar door toerekening uit Adam hun hoofd. Daar heeft geen vrije wil iets mee uit te staan. Welnu, indien dan alzoo de genade komt over alle menschen, dan ontvangen ze die genade zeker en dan zijn ze onvoorwaardelijk rechtvaardig voor God. Indien *alle menschen* hier beteekent: ieder, hoofd voor hoofd, die uit Adam geboren wordt, dan worden alle menschen ook beslist zalig. Zoo bewijst men echter te veel en daarom niets. En het is dan ook volkomen duidelijk, dat de parallel, die de apostel hier trekt, zelf bepaalt, wat de beteekenis moet zijn van alle menschen. De verdoemenis komt ons toe door de misdaad van éénen, omdat Adam ons vertegen-

woordigend verbondshoofd was. Zoo komt de genade tot rechtvaardigmaking des levens ons toe door de rechtvaardigheid van éénen, omdat Christus ook ons vertegenwoordigde in Zijn lijden en sterven. Maar indien dit de beteekenis is, dan is het ook duidelijk, dat *alle menschen* in beide helften van den tekst, wel dezelfde beteekenis moet hebben, maar toch niet op dezelfde personen doelt, niet denzelfden omvang heeft. Het wil dan zeggen: *allen, die in dien eenen gerekend waren.* Dat is de beteekenis in beide gevallen. Doch daarmede is de zaak dan ook beslist. We lezen dan: Want gelijk door de misdaad van éénen de schuld gekomen is over alle menschen die in dien eenen gerekend waren, alzoo is ook de genade gekomen over allen, die in dien Eénen, Wiens de rechtvaardigheid is, gerekend waren. In het eerst geval zijn het allen, die in Adam zijn, dat is, letterlijk alle menschen. In het tweede geval zijn het echter allen, die in Christus zijn, dat is, de uitverkorenen.

We willen nog op één tekst wijzen in dit verband. Het is de welbekende en dikwijls aangehaalde plaats uit II Petr. 3:9: "De Heere vertraagt de belofte niet, gelijk sommigen dat traagheid achten, maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat eenigen verloren gaan, maar dat allen tot bekeering komen." Ook dit woord heeft men niet zelden aangehaald als een bewijs voor de leer der algemeene verzoening en genade. Allen, zoo is dan eenvoudig de redeneering, beteekent alle menschen, hoofd voor hoofd. Doch let er op, dat dit onmogelijk de beteekenis van dit tekstvers kan zijn. De apostel heeft het in het verband immers over de wederkomst van Christus en de volle vervulling der belofte. Er waren sommigen, die meenden, dat de Heere de belofte van Zijne komst vertraagde. Zij, de geloovigen, waren in druk en lijden om Zijns Naams wil en zij hadden Hem veel spoediger verwacht, om hen uit hun druk te verlossen. Welnu, in het aangehaalde vers geeft de apostel een verklaring van dit schijnbaar toeven des Heilands. Hij is lankmoedig over Zijn volk. Hij wacht met hunne verlossing, doch niet over den tijd. Neen, het is een wachten, gelijk aan het wachten van den landman op de kostelijke vrucht des lands. Hij snijdt die vrucht niet eerder af, dan dat ze rijp geworden is. Zoo nu wacht ook de Heere op den bepaalden tijd, dat de wereldoogst rijp is geworden. Daartoe behoort ook, dat allen tot bekeering moeten zijn gekomen. Dat wil Hij. En wat Hij wil, geschiedt. Eerder dus, dan dat allen tot bekeering gekomen zijn, wil Hij niet komen. Maar indien dit zou moeten beteekenen, dat alle menschen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, eerst tot bekeering moeten zijn gekomen, voordat de Heiland wederkomen kan, dan zou dit ook inhouden, dat Hij nimmer wederkomt. Zijn wachten is dan tevergeefs, want dit zal nimmer geschieden. Deze verklaring is dus onmogelijk en in flagranten strijd met den tekst zelf. En de voor de hand liggende verklaring is, dat ook hier de uitverkorenen bedoeld worden. De Heere is immers lankmoedig over *ons,* niet willende, dat eenigen van *ons,* dat is van Zijn uitverkoren Kerk, verloren gaan. Daarop moet de komst van den Heiland wachten.

We willen niet op alle plaatsen ingaan, om te bewijzen, dat zij de Schrift verkrachten, die beweren, dat zij eene algemeene verzoening of genade zou leeren. Slechts enkele voorbeelden noemden we, om duidelijk te maken, dat de verdediging van de leer der algemeene verzoening berust op eene verdraaiïng van de eenvoudige beteekenis der Schrift. En indien de lezer zich slechts de moeite wil getroosten om bij elken tekst, die tot verdediging van deze leer wordt aangehaald, nauwkeurig de eigenlijke beteekenis op te sporen, en dat in het licht van het verband, hij zal het niet moeilijk vinden, om telkens weer tot dezelfde slotsom te komen: nergens leert de Schrift, dat de Heiland voor alle menschen heeft voldaan.

Trouwens volgt dit ook uit de idee der verzoening zelf.

Zij, die willen vasthouden, dat Jezus voor alle menschen gestorven is, moeten er ook toe komen, om de verzoening zelf te loochenen, en hun heil zoeken in de moreele, of in de gouvernementeele, of in de mystieke theorie der verzoening, die we de vorige keer bespraken.

De logische consekwentie der waarheid dwingt hiertoe.

Immers, zoo zagen we, is verzoening betaling der schuld door het lijden der straf. Het is een afdoen der schuld door plaatsvervangend lijden. Maar de vraag komt op: hoe is dit mogelijk? Kan zedelijke schuld wel betaald worden door een ander? Kan een onschuldige door de straf van den schuldige te lijden, diens schuld wel betalen? Is dat wel naar het zuivere recht Gods? Zou dit onder menschen niet het grofste onrecht worden geheeten? Als iemand de doodstraf verdiend heeft door een moord te begaan, kan dan een onschuldige voor hem in de bres springen en van den rechter eischen, dat hij de straf onderga, opdat de schuldige vrijuit ga? Zou een rechter, die zulks toestond, niet beschuldigd worden van schreeuwend onrecht te bedrijven? Maar hoe kon Christus, de Onschuldige, dan voor den schuldigen goddelooze lijden en door het lijden betalen? Daar komt nog bij, dat in dit laatste geval de Eéne de straf draagt voor velen. Kan dat de schuld betalen en verzoening teweeg brengen naar het recht Gods? Als velen zondigen, moeten dan ook niet velen sterven, opdat alzoo aan het recht Gods voldaan kan worden? Hoe kan dan het lijden van den Eénen, en Hij onschuldig, voldoen voor de zonde van velen, die onder de verdoemenis liggen?

Op deze laatste vragen geeft de Schrift ons een antwoord, als ze ons met nadruk leert, dat *Hijzelf* onze zonden gedragen heeft op het hout. En Hijzelf, die alzoo onze zonden droeg in Zijn lijden en sterven, was geen bloot mensch, maar Hij was de Persoon des Zoons in onze natuur. Hij is God uit God, Immanuel. De vleeschwording des Woords en het kruis der verzoening zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden. Loochen

de vleeschwording en ge houdt geen zoenbloed over. Want wel heeft Christus geleden in de menschelijke en niet in de Goddelijke natuur. Deze laatste kon geen doodstraf lijden, was niet vatbaar voor pijn en smart, kon door doodsangsten en angsten der hel niet worden aangegrepen. Maar ofschoon dit alles waar is, toch is het ook waar, dat het niet een menschelijk *persoon* was, die aan het kruis in onzen dood inging. Het was de Zoon Gods, Die het lijden des doods droeg in de menschelijke natuur. Hij kon in onzen dood ingaan, Hij kon, met name in de enkele uren aan het bange vloekhout, zoo in de diepte van ons straflijden ingaan, dat dit diepe en vreeselijke lijden metterdaad oneindige waardij bezit en betalen kon voor de schuld van velen, omdat het opweegt tegen al het lijden der hel en des doods, dat de uitverkorenen eeuwig hadden moeten dragen. Zijn lijden is een werkelijke betaling der schuld van velen.

Maar ook zoo blijft de vraag: hoe kan Hij voor anderen de schuld betalen en hoe kan Zijne gerechtigheid de onze worden? En daarop geeft de Schrift ten antwoord: *Gelijk* door de misdaad van éénen velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zijn ook door de gehoorzaamheid van Eénen velen tot rechtvaardigen gesteld. Wij worden tot zondaars gesteld omdat wij door den Heere in Adam zijn gerekend. En wij zijn in Adam gerekend omdat hij voor God stond als ons verbondshoofd. Hij was de eerste vader, maar ook de eenige vertegenwoordiger van geheel ons geslacht. Daarom is zijne schuld onze schuld. Hij is geen *ander*, maar hij is ons hoofd en wij zijn rechterlijk in hem. Welnu, op dezelfde wijze is de gehoorzaamheid van Christus onze rechtvaardigmaking. Aan het kruis vertegenwoordigde Hij al degenen, die in Hem zijn. Hij was geen ander, maar ons Verbondshoofd. En omdat Hij ons Verbondshoofd was, daarom kon Zijne gehoorzaamheid onze rechtvaardigmaking bewerkstelligen. Daarom werden wij in Hem gerekend. Daarom mocht Hij onze schuld op Zich nemen, vrijwilliglijk. Daarom mocht Hij ons lijden dragen. En daarom is dat dragen van het lijden onzer schuld de uitdelging van die schuld. Ontkent dit Hoofd-zijn van den Christus, en ge houdt geen kruis der verzoening over.

Doch indien dit het geval is, dan kan er ook van geen algemeene verzoening sprake zijn, of ge moet ook vasthouden aan een algemeene zaliging en verlossing. Immers heeft Christus voor de Zijnen geleden en betaald. Dat is eenvoudig een feit. De verzoening kan niet afhangen van den wil des menschen. Degenen, voor wie Christus gestorven is aan het kruis, worden niet rechtvaardig op voorwaarde des geloofs, of om hun geloof. Zelfs worden ze in objectieven zin des woords niet eerst rechtvaardig *als* ze gelooven. Neen, ze zijn eens en voor altijd gerechtvaardigd, toen Christus aan het kruis Zijn hartebloed stortte. Toen is hun schuld uitgedelgd. Toen zijn ze met God verzoend. Zij kunnen nimmer verloren gaan om hun schuld, want ze is voor eeuwig weg. Als Christus voor hen het hellelijden heeft gedragen, behoeven zij het nimmermeer te lijden. Maar, indien het waar is, dat Christus voor alle menschen hoofd voor hoofd gestorven is, dan was Hij aller menschen Hoofd, dan heeft Hij de schuld voor alle menschen geleden, dan rekent God aan een menschenkind de schuld meer toe. Dan worden alle menschen zeker zalig. De leer der algemeene verzoening moet ook aan eene algemeene verlossing en zaliging vasthouden.

Maar dat wil men niet. De Schrift leert veel te duidelijk, de ervaring toont het maar al te klaar, dat niet alle menschen zalig worden. En zoo komt men er dan toe, om met de verkiezing en de particuliere verzoening ook de verzoening zelf te loochenen. Dat is de drang der waarheid. Men kan er niet voor weg. En de historie van het Arminianisme bewijst ook maar al te duidelijk, dat men aan deze drang der waarheid niet kon ontkomen. Men mocht een tijdlang zich vleien met de gedachte, dat men de verzoening algemeen kon voorstellen en de toepassing er van kon laten afhangen van den vrijen wil des menschen. Doch lang duurde dit niet. Men gevoelde zeer spoedig, dat men een andere voorstelling noodig had van den dood van Christus in betrekking tot onze verlossing. En hetzij men zijn toevlucht zocht in de gouvernementeele theorie, of in de moreele of mystieke, wezenlijk verschil maakt dit niet, men loochende de verzoenende kracht van den dood van Christus en daarmede werd een der grondslagen van het Christendom prijs gegeven. En zoo loopt het Arminianisme ten slotte op modernisme uit. Het een staat of valt met het ander. Begin met de loochening der verkiezing en ge eindigt ten slotte in ongeloof.

En daarom is het van zoo groot gewicht, dat we de particuliere verzoeningsleer handhaven en er altijd weer nadruk op leggen, dat Christus alleen voor de Zijnen, Hem van den Vader gegeven voor de grondlegging der wereld, gestorven is. Ook tegen het verkapte Arminianisme, dat een algemeen aanbod van genade en zaligheid wil, welmeenend van Godswege allen menschen voorgehouden in de prediking des Evangelies, dienen we de waarheid der particuliere verzoening te handhaven. Want ofschoon men in den kring dergenen, die zulk een welmeenend aanbod willen, voorgeeft Gereformeerd te zijn, daar men beweert ook te gelooven, dat de verzoening particulier is, in de werkelijkheid staat het toch anders. Men schrijft dan zijn naam wel onder de Gereformeerde Belijdenis en belooft die te zullen handhaven. Doch voor de rest is men Arminiaansch en predikt een Christus, Die Zichzelven aanbiedt aan alle menschen, opdat Hij allen zaligen zou. Men aarzelt niet het luide te verkondigen, dat het evangelie voor alle zondaren evangelie is, en uit genade Gods aan allen zonder onderscheid wordt verkondigd. En daarmede loochent men de leer der particuliere verzoening. Men mag dit ontkennen. Duidelijk maken dat men ook de uitverkiezing handhaafd en leert, dat Christus niet voor alle menschen, maar alleen voor de Zijnen gestorven is, vermag men niet. Men mag zich lafhartig een tijd-

lang versteken achter de bewering, dat dit alles een diep mysterie is. Feit is, dat men langs dien weg toch de Kerk weer in de richting van het Remonstrantisme leidt en dat men bij het Arminianisme ook uitkomen zal. Daarom was dan ook onze strijd van 1924 een gewettigde. En waar men in den grond der zaak ons heeft uitgeworpen, omdat men een algemeene genade wil in de prediking des evangelies, omdat men de strikte leer der particuliere verzoening niet wil handhaven, hebben onze Protestantsche Gereformeerde Kerken ook recht van bestaan.

De Heere beware ons tot in lengte van dagen bij Zijne waarheid!

H. H.

---

## CAN IT BE?

*The Grand Rapids Press* of January 6, quotes Dr. Paul F. Voelker, president of Battle Creek college, as telling the members of the Grand Rapids Ministerial association at the New Year's meeting that "the year 1929 sounded the knell of the spirit of jass, of derisive philosophy which sees nothing good in the finer things, of strident feminism and the spirit of materialism worshipping at the shrine of the dollar wark.

"The world in 1930," he said, "is on the threshold of the coming of peace, of prohibition, health and the development and rearing of finer men and women. War and the dissensions that cause it is being rooted by national leaders conferring together and through the signing of agreements for peace. Hip flacks are going out of fashion and sobriety is coming. Man's life span had been increased from 33 years to 50 years through the discoveries of science and good health for all is on the way.

"A new note is being heard for spirituality, goodness and beauty everywhere, not only among teachers and preachers but among industry and commercial leaders and many of the finer habits of past generations are about to return." Among the finer habits whose return he foresees, he mentioned spirit of faith, spirituality, idealism and the old-fashioned home with all its influence for uplift and fineness.

Such is the kind of speech with which your modern apostles of goodwill and cheer attempt to brace up those who are ready to dispair of the world. In offering our comment, we may set out with the assertion that the speaker's characterization of the immediate past is in full agreement with reality. The spirit of the year of 1929, says he, was that of a kind of "syncopated or ragtime and discordant music known as jazz. Philosophy was derisive, socrnful. contemptuous. A strident, harsh, shrill, grating feminism prevailed. Men were worshipping at the shrine of the dollar mark. By implication the speaker asserted that there was war. The bootlegger reigned. The flask was on the hip and drunkenness was rife. Men were unspiritual, bad and ugly, gross in their habits, without faith and ideals.

This agrees somewhat with what the Apostle Paul says of man, "There is none righteous, no, not one. There is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one. Their throat is an open sepulchre; with their tongues they have used deceit; the poison of asps is under their lips. Whose mouth is full of cursing and bitterness. Their feet are swift to shed blood. Destruction and misery are in their ways. And the way of peace have they not known. Their is no fear of God before their eyes. And again, "Being filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness; full of envy, murder, debate, deceit, malignity; whisperers, backbiters, haters of God, despiteful, proul, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenant breakers, without natural affection, implacable, unmerciful: who knowing the judgment of God, that they which commit such things are worthy of death, not only do the same, but have pleasure in them that do them."

So it appears that the speaker we quote is, as well as the apostle, of the conviction that all is not well with man, that his past record is exceedingly bad. However, the speaker is of the conviction that mankind approaches a glorious future. Let me quote him again, "A new note is being heard for spirituility, goodness and beauty everywhere. The finer things of life, such as faith, spirituality, idealism and the old-fashioned home with its infiuence for uplift and fineness are about due to retrn. The knell of the spirit of jazz, of derisive philosophy, of strident feminism, of materialism has been sounded. The world is on the threshold of the coming of peace, of prohibition, of health and the development and rearing of fine men and women."

Scripture, too, assures us that for *elect* mankind the future is exceedingly bright. There is that matchless passage in the revelation of John. "And I saw a new heaven and a new earth: for the first heaven and the first earth were past away; and there was no more sea. And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband. And I heard a great voice out of heaven saying, Behold, the tabernacle of God is with men, and he will dwell with them, and they shall be his people, and God himself shall be with them, and be their God. And God shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death neither sorrow, nor crying, neither shall there be any more pain: for the former things are past away. And he that sat upon the throne said, Behold, I make all things new . . . And he carried me away in the spirit to a great and high mountain, and shewed me that great city, the holy Jerusalem, descending out of

heaven from God, having the glory of God: and her light was like unto a stone most precious, even like a jasper stone, clear as crystal; . . . . And there shall in no wise enter into it anything that defileth, neither whatsoever worketh abomination, or maketh a lie: but they which are written in the lamb's book of life. And he showed me a pure river of water of life, clear as crystal, preceding out of the throne of God and of the lamb. In the midst of the street of it, and on eitheir side of the river, was there the tree of life, which bare twelve manner of fruits, and yielded her fruit every month: and the leaves of the tree were for the healing of nations. And there shall be no more curse: but the throne of God and of the lamb shall be in it; and his servants shall serve him: and they shall see his face; and his name shall be in their foreheads. And there shall be no more night there; and they need no candle, neither light of the sun; for the Lord giveth them light; and they shall reign forever and ever."

There are *in a purely formal sense* still other points of convergences between the gospel of Dr. Voelker and that of Scripture. Holy Writ insists that the redemption of mankind will involve but a select group. We quote at random: "Peter, an apostle of Jesus Christ, to the strangers . . . Elect according to the foreknowledge of God the Father, through sanctification of the Spirit . . . Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, which according to his abundant mercy hath begotten us again unto a lively hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead, to an inheritance incorruptible and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you . . . "

Likewise the good and finer things the return of which Dr. Voelker foresees, have, he shall have to admit, been desired and enjoyed by a selective group only. Those who in their *private life* observe the prohibition, "Thou shalt not drink (intoxicant liquors)," constitute a group exceedingly small. Even the very seat of our law-making and law-inforcing departments of government — Washington — is perhaps this very day one of the wettest spots on earth. The majority of those who go to the polls and vote dry and get them on a soap box and shout *prohibition* until they become as hoarse as an African squawker, to use one of Dr. M. De Haan's expressions, have the dark and underground passages of their homes well supplied with wine and what not. As for peace, — small indeed in the number that desire peace! Have not our national leaders, as often as they assembled to rout the dissensions that cause war, disagreed and resorted to arms?

Further, the glorious future depicted by Scripture is a matter of faith; it must be placed in a class with things unseen. It constitutes a boon to be brought near in the great and terrible day of Christ. The same must be said, however, of the good and fine things the return of which Dr. Voelker foresees. They, too, constitute a boon(?) that must be placed in a class with things unseen. The evidence that these things will soon be brought within the range of men's observation is *faith* — not in God of course, but in man's ability to lift him up by his own bootstrings. What is there to vouchsafe, in the way of real tangible proof, that the time in which the redemption of which Dr. Voelker speaks will be inaugurated, is at hand? Nothing whatsoever. Fact is that things long ago have reached that stage were the world ought to dispair of itself.

We were supposing, of course, that the glorious relief to which the worldly optimist looks forward to, and that of which Holy Writ is prophetic, though showing some points of formal agreement, differ essentially. The former (the redemption of Voelker) is expected to appear as soon as man can induce himself to permit the native or inherent, finer and nobler qualities of his nature to come to their own in his life. Then national leaders will be seen assembling to rout the dissensions that cause war; reformers will congregate, as they have been doing, to contrive and suggest ways and means for routing the causes of our social ills. And mankind will be sure to respond to the schemes for uplift sketched out by good men, because the world is on the threshold of the development and rearing of finer men and women. For the world, then, a new dey is about to dawn. However, the good things of this day, such as peace, prohibiton, nobility of character and the like, will constitute — and this is what we mean to bring out — a kind of redemption of which man is the workman, the one single point of convergence and divergence, the author and finisher, the origin, means and end. The glory of this redemption will be held to constitute the sum total of human virtues as exhibited in man's own redemptive labors. On the other hand the redemption of Scripture is by all means of God. It is a matter of Divine power, wisdom, love, holiness operative in elect mankind in such a way that the new and hallowed life forces implanted by the Almighty in hearts of themselves absolutely dead to God and all that of which He is the inclusion, come to their own in the lives of God's own people. In a word, the one redemption is of man, the other of God.

The bright future Voelker foresees is earthly, of this world. It constitutes the issue of the bringing into play of innate forces for good supposed to lie hidden in every man's bosom. It is after all the present state of existence evolved into something higher. Scripture, of course, knows of no such bliss for this present world. To the contrary, the man of sin will appear and with his appearance mankind will have reached the highest possible peak of lawlessness and heaven-defiant ungodliness. However, there will be new heavens and a new earth in which righteousness dwelleth. Babylon — the world — respecting which your modern prophet entertains such high hopes, will fall, and her fall will mark the beginning of that era of endless bliss called in Holy Writ *life eternal* — a bliss constituting a grace to be brought near by Christ, and bestowed upon such who have been washed in His blood, upon such, there-

fore, who have been taught by heaven to despair of themselves, to look away from themselves to the Redeemer and to expect all from Him.

Herewith we have at once adduced the reason why the kind of redemption and blissful future of which Voelker is the apostle, is generally being preferred to that of Scripture. The reason *is not* that the redemption of Scripture presupposes a world of wicked men, or constitutes a good desired by a selective group, or is a matter of faith, or consists in being delivered from evil and in being brought in closest contact with some good. The real reason is that the redemption of Scripture is of God, necessitates a Christ, presupposes an ill-deserving and absolutely *impotent* wicked elect mankind, saved by an Almighty God.

But why should man refuse to dispair of himself? Why should he insist on denying his impotence and refuse to be saved by an Algihty God through the blood? Because he hates God and because it hurts his pride.

The kind of redemption proclaimed by Voelker stands opposed to that of Scripture. It was hatched out by a proud heart aiming at the deification of man, and the dethronement of God. That the members of the Grand Rapids Ministerial association should have listened to a gospel of this kind without a murmur!

G. M. O.

---

## FELLOWSHIP WITH GOD

That which we have seen and heard declare we unto you, that ye also may have fellowship with us and truly our fellowship is with the Father, and with his Son, Jesus Christ. John 1:3.

That which John has seen was that which was from the beginning — the world of life, which was with the Father, namely, the Son of God, Christ Jesus.

The matter that John would have us take home to our hearts is that he has heard and seen with his eyes, looked upon and handled this word of life.

He would manifestly have his readers know that his having laid hold on that which was from the beginning by means of his physical sense organs — the eye, the ear, the hand — is an event which should stand out in our minds as a verification of *the* miracle of history, the miracle, namely, of the word becoming flesh, and dwelling among us, so that the Apostle John could behold His glory, — the glory as of the only begotten of the Father. It is this miracle, John would have us know, that made it possible for believers to have fellowship with the Father and with his Son.

The Father and the Son are two persons in the being of God. God is a spirit and therefore cannot be seen and heard by the physical eye and the physical ear. All man's knowledge begins with sensuous perception. He knows things he can visualize, and handle and them only.

God is spirit. His substance is spiritual. If the beginning of man's knowledge is sensuous perception what was it that made it possible for John to hear, to see and to handle God? The fact that the Son of God, the Word became flesh, assumed our human nature in such a manner that a personal union was effected between the person of the Son and a human body and a human soul. This man, the Son of God filled with His glory and truth, and thus constituted it, —this man — the perfect living and tangible image of His very own divine glory. God, then, His glory was made flesh and thus brought within the range of physical sight of John. It is then in the face of the incarnate Word that we see the glory of the Son, and thus the glory of the Father. For that made manifest was the eternal life which was with the Father.

The Son in and by the man to which He joined Himself revealed God, in word and deed. Laying down His life for His sheep He furnished them with the concrete and tangible exhibition of a love of which God only is capable. Christ's entire career is in all its details radiated grace and truth as of the only begotten Son of the Father. We then see Jesus, and seeing Him, see God.

To John the glory of the incarnate Word appealed, because he had become the recipient of the grace which the incarnate Word merited for those to whom He had been given. Only the pure of heart can see God and His glory in the face of Christ. The wicked affixed this same incarnate Word to the cross.

Because the pure of heart can see God, in the face of Christ, they can know Him and knowing Him, have fellowship with Him, the Father and the Son.

To have fellowship with another is to have something in common with him. To have fellowship with God is to have in common with him His own glorious image, which we possess in Christ, and in which the believers together with God glory.

G. M. O.

---

Jezus, Bron van licht en leven,
Zonne der gerechtigheid!
Gij zult nimmer ons begeven,
Zijt tot zeeg'nen steeds bereid!
Uw beloften feilen niet.
Wat gij toezegt, dat geschiedt;
Nimmer zult Gij ons beschamen,
Want Uw woord is ja en amen.

Laat ons hart aan U steeds denken,
Onze oogen op U zien;
Gij wilt kracht in zwakheid schenken,
Tegen zonde hulpe biên.
Ja, in U is al ons heil,
Uwe liefde is zonder peil;
Want Gij gaaft voor ons Uw leven,
En zult ons nu alles geven.